

Lord

genaamd
De groote

Lister

Raffles
Onbekende.

No. 542

De Directeur der Koloniale Vereeniging

15 Cent

CIGARETTES EGYPTIENNES

DUBEC
J.V.K.

Médaillé d'Or 1889
18 Sorte fabriquée de
20 DUBEC PLUS ULTRA
30 DUBEC AROMATISÉ
44 DUBEC
J. VAN KERCKHOFF AMSTERDAM
Médaille d'Argent 1892
de S.M. le Reine Régente
à la Haye 1892
Amsterdam 1895

NIEUWE SERIE.
**DE DIRECTEUR DER
KOLONIALE VEREENIGING**

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

**BEWAAR
UW OMSLAGEN!**

Wanneer U ons 20 of meer omslagen van onze vier uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van **Nick Carter**, **Buffalo Bill**, **Raffles** of **Wie Is de Misdadiger?** zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes **Dubec**

CIGARETTEN.

EERSTE HOOFDSTUK.

**De Directeur der
Koloniale Vereeniging.**

**BEWAAR
UW OMSLAGEN!**

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan

Nick Carter	No. 303
Buffalo Bill	" 208
Raffles	" 238
Wie Is de Misdadiger	" 1

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

„Nog wat bizonders bij de post, Charly?"

„Nee, geen enkele brief, Edward. Tijdschriften, couranten en drukwerkjes!"

„Ik heb toch twee groote, witte enveloppen gezien. Was dat niets?"

„Beide drukwerk, Edward. De eene bevat een uitnoodiging van Mr. Sullivan om Vrijdagavond een thé-dansant ten zijnen huize te komen bijwonen en de andere enveloppe omhult een schoon relaas van de Koloniale Vereeniging Ebenhaezer om deel te nemen aan een kolonisatiewerk in Afrika. Ik weet het niet, maar het schijnt me toe, dat dat weer eens een gemeene poging tot oplichting is."

„Laat mij eens zien, Charly!"

De laatste spreker, een lang, slank man van donker uiterlijk en met een paar levendige, grijze oogen in zijn hoofd, die soms met een diepen metaalglod konden schitteren, strekte de hand uit, waarin door den tegenover hem zittenden heer de gevraagde circulaire werd gelegd.

Aanstands verdiepte zich eerstgenoemde in de lectuur van het drukwerkje, terwijl de laatste een der tijdschriften opensloeg en dit begon door te zien.

Terwijl zij hiermede bezig zijn, heerschte

Raffles 542.

diepe stilte in het door de zon beschenen vertrek, waarvan wij gebruik kunnen maken om de heeren en hun omgeving wat nader aan de lezers bekend te maken.

Het vertrek, waarin het boven aangehaalde gesprek plaats vond, is als bibliotheek ingericht en bevat een groot aantal boeken, welke in fraaie, eikenhouten kasten, die langs de wanden zijn geplaatst, staan gerijd. Eenige fraaie Engelsche stippelprenten hangen aan de muren, een donkerkleurig, dik tapijt bedekt den vloer en in den haard, die met koper en kunstsmeedwerk is versierd, brandt een vroolijk knappend houtvuur, dat de kamer een gezellig en genoeglijk aanzien verleent.

De geheele inrichting verraadt den fijnen smaak van den bewoner.

Dit is niet te verwonderen, want deze behoort blijkens de naamplaat op den gevel van het huis, tot de Engelsche aristocratie. Lord William Aberdeen staat op het naambord en een kind zou U kunnen vertellen, dat deze naam behoort aan een bekend filantroop, die er zijn hoofdbezigheid van schijnt te maken groote geldsommen weg te schenken aan allerlei inrichtingen van openbare liefdadigheid.

Vaak zijn deze sommen zó groot en volgen

de giften elkaar zóo verbijsterend snel op, dat men zich wel eens afvraagt hoe groot het vermogen van den Lord wel moet zijn, om bestand te zijn tegen deze groote uitgaven.

Het antwoord daarop heeft nog nooit iemand vernomen, eenvoudig omdat de vraag nog nimmer aan den persoon in kwestie is gesteld, ofschoon het twijfelachtig zou zijn, dat hij een bevreemdend antwoord zou hebben gegeven aan den nieuwsgierige, die er naar gevraagd had. Een antwoord naar waarheid zou hij in geen geval hebben ontvangen, daar de Lord er maar al te veel belang bij had, dat de herkomst van de kapitalen, die hij wegschonk, nimmer bekend werd.

Of daaraan dan zooveel geheimzinnigs verbonden is? Zeer zeker! Want het vermogen van dezen aristocratischen heer is wél groot, maar zou met het oog op de vele en zeer groote bedragen, die hij wegschonk, toch zeer gauw verminderen, om ten slotte geheel te verdwijnen, indien het niet geregeld werd aangevuld.

Waaruit die aanvullingen plaats hebben? Wel, uit de geldkasten van anderen.

Lord Aberdeen namelijk is, ofschoon deze naam met het volste recht wordt gedragen, niemand anders dan Lord Edward Lister en, zooals men weet, heeft deze naam een omineusen klank gekregen sedert het mensendom die heeft leeren verbinden aan roof en diefstal, daar Lord Lister en John Raffles, de meesterdief, de gentleman-inbreker een en dezelfde persoon zijn.

John Raffles, de Groote Onbekende! Wat al herinneringen, wat al beelden wekt deze naam niet voor den geest op. Zij, die te Londen wonen, zouden kunnen vertellen van de avonturen, die deze man beleeft, omdat hij zich tot taak heeft gesteld, de brandkasten van hen, die er te veel geld in op stapelden, zonder dat zij ze ooit openden om er voor hun arme medemenschen, die als het ware op hun hulp aangewezen zijn, of, wat nog erger is, hun kapitaal hebben bijeengezameld ten koste van het zweet en bloed van anderen, om die brandkasten op geniale wijze te openen en ze wat lichter te maken.

Door dit bedrijf heeft hij zich natuurlijk buiten de wet geplaatst. Dat weet hij en daarover bekommert hij zich niet het minste. Hij heeft voor zich zelf één wetboek gemaakt met één artikel, dat slechts uit één woord bestaat, luidend: RECHTVAARDIGHEID.

Om die wet ten uitvoer te brengen, ontziet hij niets en niemand. Ook zich zelf niet. Als een engel der wrake verschijnt hij in de huizen dergenen, die zich zijn ongenade op den hals hebben gehaald en niets is in staat hem in zijn werk tegen te houden. Hij opent de brandkast, neemt daaruit zooveel als hem goed dunkt, (en dat is gewoonlijk niet weinig),

om het den volgenden dag te schenken aan hen, die aan dat geld behoefte hebben.

Hierdoor heeft hij zich natuurlijk van de aandacht verzekerd der Londensche politie en daar hij ook veel in het buitenland werkt, ook van die der Polizei te Berlijn, van de Questura te Rome, van het Bureau der Centrale Recherche te Amsterdam en van de Service de la Sureté te Parijs, om maar te zwijgen van de andere landen, waar hij eveneens zijn... laten we maar zeggen... werkzaamheden heeft verricht.

Al de heeren van deze diensten zoeken hem reeds sedert jaren met... niet het minste succes. Hij is onvindbaar en ofschoon duizenden zeggen, dat zij hem nu eens hier, dan weer daar hebben gezien, zou niemand een nauwkeurige beschrijving van hem kunnen geven. Niemand kent hem en daarom is hij voor hen en voor ieder ander de Groote Onbekende.

Wel gaat er het onbestemde gerucht, dat Raffles een knap, rijzig man is met aristocratische manieren en van een voortreffelijke opvoeding, maar dergelijke mannen zijn er méér. Het zou toch niet aangaan om een ieder, die op bovengenoemde eigenschappen kon bogen, als verdacht te arresteren of ook alleen maar voor den gevreesden inbreker aan te zien.

Ook gaat het gerucht, dat de gentleman-dief zich vrij in Londen beweegt, waar hij onder een schuilnaam, den naam van een edelman, in een fraai huis woont. Maar zonder nadere gegevens is het moeilijk om hieruit iets bijzonders af te leiden.

Welke Lord moet men er van verdenken zo'n dubbel leven te leiden? Zijn er niet honderden, die edelmoedig zijn en veel geld weggeven? Of moest men soms Lord William Aberdeen verdenken, den buitengewoon vrijgevigen filantroop, die nimmer moe wordt groote bedragen weg te schenken? Dit laatste echter is zóo ongerijmd, dat het Londensche Scotland Yard een ieder, die dat zou opperen voor krankzinnig zou verklaren. Elke Lord zou Raffles kunnen zijn, behalve Lord Aberdeen, want deze edelman is bovendien nog een bestrijder van de misdaad, wien geen moeite te veel is, om groote misdadigers in handen van de politie af te leveren.

Dit is het algemeen gevoelen van Londen, zoodat het dus niet te verwonderen is, dat Lord Lister onder den naam Lord Aberdeen, volkomen veilig is voor de hand der gerechtigheid, die alleen den man zoekt, die zich meester maakt van een anders eigendom, zonder te vragen of hiermede ook een rechtvaardige daad wordt verricht.

Deze interessante persoonlijkheid is het met wien wij in de eerste regels van dit verhaal hebben kennis gemaakt.

De jonge, blonde man met wien hij sprak was zijn secretaris en vriend, Charles Brand,

die zijn factotum kan worden genoemd en bijna al zijn lotgevallen met hem deelt. Onvermoeid als zijn secretaris, welke post lang geen denkbeeldige is, is hij ook zijn onafscheidelijke metgezel, al moet hij ook vaak zijn schouders ophalen voor sommige daden van zijn meester en vriend, wanneer deze hem niet dadelijk volkomen duidelijk zijn.

Tusschen hun uiterlijk is groot verschil. Is Raffles groot en slank, Brand is eerder iets beneden het middelmatige en wat dikker. Zijn haren zijn blond en golvend, terwijl zijn blauwe oogen een vroolijke uitdrukking hebben. Maar in zijn manieren is hij even voor naam als zijn vriend, die uit den aard der zaak vaak in de hoogste kringen verkeert.

Het huis, dat zij bewonen, is niet bijster groot, maar een juweeltje van een vrijgezellenverblijf. Het is van de laatste uitvindingen, die het leven aan comfort en genoegelijkheid bieden kan, voorzien, terwijl het bovendien enkele inrichtingen bevat, die werkelijk uniek kunnen worden genoemd.

Zoo bevindt zich in den grooten tuin, die zich achter het huis, dat in Regent Park gelegen is, uitstrekt, een groote garage, waarin zich eenige groote en fraaie automobielen bevinden, welke op volmaakte wijze bestuurd en onderhouden worden door James Henderson, even groot en sterk als Maciste en die een hart van goud heeft, dat geheel toegewijd is aan zijn meester, voor wien hij bereid is door het vuur te gaan.

Aan die garage grenst een tuinhuis, dat een geheim verbergt. Onder den grond strekt zich namelijk een laboratorium uit, een werkplaats, een atelier, een ruimte, waar alle mogelijke nieuwe uitvindingen onmiddellijk worden beproefd en zoo ze deugdelijk zijn, in practijk worden gebracht. Want Raffles is een volmaakt handwerksman, die met onnavolgbare handigheid elke hout- en metaalbewerker naar de kroon steekt. Hij maakt telescopen, waarvoor hij zelf de lenzen slijpt, hij draait aan reusachtige uitstekende geotileerde draaibancken alle onderdeelen, die hij noodig mocht hebben, heeft geheel met eigen krachten een duikboot en een vliegmaschine gemaakt en werkt nu reeds jaren aan een uitvinding, die het schip van Robur den Veroveraar, dat jaren lang als een hersenschim van een geniaal schrijver is beschouwd, tot concreet voorbeeld heeft, is bezitter van een lenzen- en prisma-systeem, dat hem in staat stelt van het dak van zijn huis een beeld te krijgen van zijn omgeving tot op twintig mijlen afstand en zóó duidelijk, alsof hij het voor hem op tafel ziet, kortom is een zoo volmaakt werktuigkundige als men slechts zelden ontmoet.

Met dit alles voor oogen zal het dus niemand verwonderen, dat hij in staat is tot da-

den, die een ieder ander voor onmogelijk zou hebben verklaard.

Toen hij had gedaan met lezen, gaf hij het prospectus aan Brand terug met de woorden:

„Het is een ellendige schurkenstreek. De directeur van die Belgische maatschappij schildert met de verleidelijkste kleuren de een of andere woestenis, die de Vereeniging in Afrika bezit.

Alles groeit daar, zonder dat het geld of moeite kost; men behoeft slechts vijftig pond te betalen om millionaire te worden. Niemand behoeft te werken, dat doen de zwartjes. Een vervloekte schurkentroep!

En er zullen weer honderden onnoozele, arme drommels gevonden worden, die in Afrika millionaire denken te worden.”

„Geloof je werkelijk,” vroeg Brand, „dat er menschen gevonden zullen worden, die 50 pond sterling aan die kerels in Brussel zullen betalen voor een stuk land, dat zij niet kennen?”

„Och kom”, antwoordde Raffles, „vertel den menschen vandaag, dat zij voor een dollar in veertien dagen door een speculatie op de Beurs twintig dollar zullen verdienen, adverteer dat met vette letters en de post zal je wagenvrachten postwissels van een dollar in huis bezorgen.

„Je kunt niet gelooven, hoeveel domme menschen er bestaan, die vlug en zonder moeite rijk willen worden, als zij er maar niet voor behoeven te werken.

„De hemel is echter in dit opzicht rechtvaardig en laat deze lieden als straf voor hun vermetelheid, om zonder te werken geld te willen verdienen, de paar guldens verliezen, die zij misschien met veel moeite bijeengespaard hebben.

„Geef mij alsjeblieft eens de kaart van Afrika uit mijn boekenkast.”

Brand haalde het gewenschte te voorschijn en legde de opgevouwen kaart voor zijn vriend op een schrijftafel neer.

Raffles spreidde de kaart uit en bestudeerde ze eenige minuten vol attentie.

Daarop nam hij een blauw potlood en maakte een streep om een stuk land aan de Westkust van Afrika, hetzelfde, dat was aangeduid op het prospectus van de Koloniale Vereeniging en dat zich uitstreckte tot dicht bij de grenzen van de vroegere Deutsche koloniën.

„Elke Afrikaan weet, dat deze landstreken tot de onvruchtbaarste gedeelten der wereld behooren”, zei Raffles. „Rotsachtige, harde bodem, afgewisseld door woestenijen of zogenoemd „Veld”, dat zijn uitgestrektheden onvruchtbaar, dor land, waarop niets anders groeit dan een soort gras, dat hard en stekelig is. Verder distels en cactussen.

Muildieren en kameelen kunnen er ternauwernood voedsel vinden.

Water is er in 't geheel niet. Het moet ver uit het binnenland naar de kuststreek worden overgebracht.

Ik voel er veel voor, om met deze oplichters in onderhandeling te treden. Ik zal den directeur der Koloniale Vereeniging in Brussel een bezoek gaan brengen."

Hij nam een blad papier en schreef het volgende telegram:

*„Directeur der Koloniale Vereeniging
Ebenhaezer, Brussel.*

Bericht, wanneer ik u kan spreken.

A. WEBSTER.

Londen, Fultonstreet 14."

Hij liet hetgeen hij geschreven had aan zijn vriend zien en zei:

„Wat dunk je er van? Moesten we maar niet eens trachten dat heerschap aan den tand te voelen? Ik geloof dat we daar een nuttig werk mee doen en misschien is er nog wel wat mee te verdienen ook."

„Ik voel er wel wat voor Edward," antwoordde Brand, „alleen komt het mij voor, dat we er op zullen moeten rekenen naar Afrika te gaan. Hier zal niet veel te ontdekken zijn, of beter gezegd te bewijzen, want al hebben wij in ons hart ook de overtuiging, dat de kerel een bedrieger is, wij moeten het kunnen bewijzen óók."

„Natuurlijk! Dat is zoo, Charly," antwoordde Raffles hierop, nadat hij even peinzend naar de vlammeende houtblokken in den haard had gekeken. „Laat eens zien, het is vandaag Maandag. Dus hebben we nog vier dagen den tijd."

Brand keek zijn vriend een weinig verwonderd aan. „Nog vier dagen den tijd?" zei hij op vragenden toon. „Wat bedoel je daarmee? Wil je in vier dagen naar Afrika?"

Raffles begon te lachen.

„Dat niet Charly," zei hij, „ofschoon dat niet zoo heel onmogelijk zou zijn als we met onze vliegmaschine „De Duivel der Lucht" gingen. Zooals je weet leggen we daarmee 500 K.M. per uur af, zoodat dat best zou kunnen. Maar ik geloof dat we er beter aan zullen doen niet met de vliegmaschine te gaan, maar per boot.

„Dat alles is echter nog van later zorg. Wat ik zei van die vier dagen, die we nog vóór ons hebben, daarmede bedoel ik alleen, dat we in dien tijd naar Brussel kunnen gaan en weer weerom zijn voor Vrijdag."

„Voor Vrijdag? Moet je dan weer vóór Vrijdag thuis zijn? Heb je een afspraak?"

„Maar Charly," zei Raffles, terwijl hij op de tweede, groote, witte enveloppe wees die hij zoeven uit zijn handen had aangenomen. „waar zitten vandaag je hersens?"

Brand keek naar de kaart, welke in die enveloppe zat, las haar en zei:

„Ben je dan van plan naar de partij van Mr. Sullivan te gaan, Edward? Waarom, als ik vragen mag?"

„Wel, beste jongen," luidde het antwoord, „je weet toch net zoo goed als ik, dat die Sullivan een der grootste diamantmijn-bezitters is van de geheele wereld. Hij bezit uitgestrekte eigendommen in Zuid-Afrika en..."

„Neem je daardoor niet wat te veel hooi op je vork, Edward?" vroeg Brand. „Ik denk, dat we voorloopig aan dien Directeur van de Koloniale Vereeniging onze handen wel vol zullen hebben."

„Als dat zoo is," antwoordde Raffles, „nu dan zal het toch niet schaden. We kunnen laten schieten wat ons het minste geschikt lijkt en kan het wél tegelijk, nu dan is dat meegenomen. Je moet niet vergeten, dat de eigendommen van Sullivan, die tusschen haakjes niets meer of minder dan een schurk is, en de eigendommen van de Koloniale Vereeniging tamelijk dicht bij elkaar liggen. Het kan dus misschien uitstekend gecombineerd worden."

„Het is mogelijk," antwoordde Brand, „wil ik dat telegram dan maar verzenden?"

„Dat is goed," hernam Raffles. „Je kunt het ook even telefonisch opgeven, dat is makkelijker."

„Jawel, maar ik moet toch even wat bespreken met onzen boekhandelaar over verschillende tijdschriften en ik ben vandaag nog niet buiten geweest, dus ga ik het maar liever zelf wegbrengen. Heb je soms nog iets?"

„Neen Charly, anders niets! Denk er om, dat we van middag in de Windsor-Club dineeren. Ik heb nog wat te doen in het laboratorium. Kom me tegen een uur of vijf halen, dan gaan we samen naar Victoriastreet!"

„Alright!" riep Brand, terwijl hij zijn papperassen bij elkaar raapte, ze op een hoopje lei en de kamer uitging.

Raffles verdween nu ook, om naar zijn ondergronds atelier te gaan en weldra heerschte er stilte in het ledige vertrek.

In het geheele huis werd een tijdlang geen geluid vernomen tot tegen een uur of vier de electriche bel een luid geklingel door de gangen liet weergalmen.

Gaston kwam uit lagere regionen opgedoken en nam, toen hij de straatdeur had geopend uit de handen van een telegrambesteller de bekende groene enveloppe aan. Onmiddellijk hierop begaf hij zich naar het tuinhuis, waar hij in een daarvoor bestemde gleuf het telegram wierp, dat een paar seconden later in het laboratorium, waar Raffles werkte, terecht kwam.

Wederom een uur verliep, dat de stilte in huis niet werd verstoord. Maar klokslag vijf uur kwam Brand, die zich zelf met zijn sleutels inliet, thuis en begaf zich naar het tuinhuis, om zijn vriend op te halen.

Dat ging nog zoo eenvoudig niet. Met moet niet denken, dat hij slechts een trap af te dalen en een of twee deuren te openen had. Het ging anders.

Eerst moest hij, nadat hij de buitendeur van het tuinhuis gesloten had door op een knop te drukken, welke in een kastje alleen voor ingewijden te vinden was, een geheim luik laten werken. Dat luik bevond zich midden in den vloer en door het drukken op den knop, zag men plotseling een der groote hardstenen tegels, die den vloer bedekten, een eindje omhoog gaan en vervolgens om een onzichtbare as draaien.

Hierdoor kwam een vierkante opening vrij, waaronder de eerste treden van een stalen laddertje zichtbaar werden.

Brand daalde dit laddertje af en kwam nu in een kelderachtige ruimte, waar hij wederom op een knop drukte, aldus een rood lichtje doende ontgloeien. Vervolgens drukte hij weer op een anderen knop en het luik boven zijn hoofd sloot zich op dezelfde wijze als het zich geopend had.

Intusschen doofde het roode lichtje eensklaps uit, om plaats te maken voor een groen lichtje, terwijl tegelijkertijd een zware met ijzer beslagen deur geruischloos openging.

Op den drempel stond Raffles gekleed in een lange witte jas, niet ongelijk aan de operatie-jassen, die de dokters dragen.

Raffles veegde zijn handen af aan een handdoek, die zich aan een rek, dat aan den muur bevestigd was, bevond en zei lachend:

„Kom je me halen, Charly? Het is tijd, hè? De klok en mijn maag zeggen het! Maar we zullen eerst nog even een kop thee gaan drinken.”

Een paar minuten later bevinden beide vrienden zich weer in de bibliotheek, waar hun weldra op een zilveren dienblad een kop thee door Gaston wordt gebracht.

Terwijl zij zich het goudgele vocht goed laten smaken, werpt Raffles zijn vriend het zoen even ontvangen telegram toe, met de woorden:

„Kijk eens Charly, een uur geleden ontvangen. Ze laten er daar geen gras over groeien.

Brand opent het telegram en zegt:

„Nee, je hebt gelijk! Ze laten de zaak niet koud worden.” En lezend vervolgt hij:

„Kantoortijd: elken werkdag tusschen negen en vier uur. Veel aanvraag. Geld meebrengen. Koloniale Vereeniging Ebenhaezer Boulevard Anspach 347 Brussel.”

Geld meebrengen, natuurlijk. Ik zou alleen wel eens willen weten waarom ze er den naam Ebenhaezer aan hebben gegeven?”

„Wel, dat is heel eenvoudig, naar het mij voorkomt. Zooals je weet beteekent Ebenhaezer, Steen der Hulp. Ze willen er dus mee te kennen geven, dat hetgeen zij aanstaande kolonisten aanbieden een soort plechtanker is.

Verder is het woord Ebenhaezer veel in gebruik bij Christelijke vereenigingen. Door het te gebruiken geven zij aan hun werk een vroom tintje, hetgeen trouwens ook uit de circulaire blijkt. Je weet, dat je altijd die menschen, die zoo met christelijke woorden en gevoelens scherpen, moet wantrouwen. Dat is gewoonlijk niet in den haak.”

Brand zwijgt en geniet nadenkend van zijn thee. Raffles gaat het evenzoo en daarna haasten zij zich naar hunne respectievelijke kamers om zich voor het diner, dat in Engeland altijd een soort van officieele plechtigheid is, te kleeden.

Als wij een paar uur later een kijkje nemen in de groote helder verlichte en fraai gestoffeerde eetzaal van de Windsor Club, dan kunnen wij nog juist waarnemen hoe beide vrienden van hun tafeltje opstaan om zich naar de biljartzaal te begeven.

Alsof hun geen vermoeiende reis naar België te wachten staat, zoo geanimeerd beginnen beiden hun spel en als Raffles, na zijn queue te hebben gekrijt, de eerste carambole maakt, vraagt Brand:

„Hoe laat vertrekken we, Edward?”

Waarop deze antwoordt:

„Vanavond, elf uur vijf en veertig! Dan zijn we morgenochtend te Antwerpen en een paar uur later te Brussel. We hebben dan Woensdag den geheelen dag voor ons, kunnen Donderdag terugkeeren en zijn Vrijdagavond bij Sullivan. Da's pech, Charly. Op een haar na gemist! Jij bent aan de beurt!”

Brand is niet erg op stoet, mist ook en vraagt dan:

„Zouden we dan nu maar niet naar huis gaan? Het is nu zeven uur en . . . .”

„Carambole! Mooie bal, hè Charly? Daar heb ik me juist een paar dagen geleden in geoefend. Dat zal jij ook moeten doen, wil je een goed partner blijven. Kijk de ballen liggen prachtig voor een trekstoot. Sapristie! Net mis. Jij, Charly! O ja, je had het over weggaan. Niet noodig m'n jongen. Ik heb met Henderson afgesproken, dat hij ons om tien uur met de auto komt halen. Hij zal in dien tijd de koffers pakken. We gaan dan even naar huis om ons te verkleeden, rijden naar het station en zijn dan . . . dat was een mooie bal, Charly. . . . nog juist bijtijds voor den trein van elf, vijf en veertig. Prachtig, kerel. Wat een mooie massé. Ik trek m'n woorden van zoeven in. Je kunt het beter dan ik. Hoe staan we? Zestien om twee en twintig. Ik zal me moeten haasten om gelijk te komen. Je geeft anders bitter weinig weg.”

Onder dergelijke gesprekken en een geanimeerd spel verloopt de avond en als het bij tien is, gaan beiden naar de hall, trekken hun bontjassen aan, want de avond is kil en gaan de stoep af, om voor het trottoir de auto

te vinden met den trouwen Henderson aan het stuurrad, die de auto handig en snel door de straten stuurt en de beide vrienden thuis brengt.

De Koloniale Vereeniging te Brussel was gevestigd op de Boulevard Anspach in een groot, uit zandsteen opgetrokken gebouw, bij welks hoofdingang twee vergulde olifanten in natuurlijke grootte waren uitgebeiteld, als om daar de wacht te houden.

Het was tegen den middag van den volgenden dag, toen Raffles en Brand, in eenvoudige kleeven gestoken, het gebouw binnentraden. Zij hadden zich voortreffelijk vermomd en zagen er uit als lieden uit den kleinen burgerstand.

Toen zij de vestibule binnentraden werden zij opgewacht door een portier in blauw gegalonneerde uniform en een reusachtig rood vest met koperen knopen, dat van wege 's mans dikken buik voortreffelijk uitkwam. Het was alsof men eerst het vest zag en daarna den man, die er in zat.

Zij moesten wel een uur wachten eer het vest hen door een reeks kantoorlokalen naar het particuliere cabinet van den directeur bracht.

Raffles nam den man met een snellen, scherpen blik op, toen hij het kostbaar ingerichte vertrek binnentrad.

Hij zag voor zich een klein, gezet persoon met slappe, maar brutale gelaatstreken, wiens dikke lippen zinnelijkheid verrieden. De groote haviksneus daarentegen getuigde van wilskracht en een eigenaardige trek om den mond duidde sluwheid aan.

Door een gouden bril keek de president naar de binnentredenden met halfgesloten oogen.

Een welwillend glimlachje speelde om zijn mond. Met een beschermende handbeweging begroette hij de beide mannen, wees op twee stoelen naast zijn schrijftafel en sprak:

„Treedt nader mijn lieve vrienden en neemt plaats.”

Raffles lachte in stilte om den zalvenden toon, welchen de directeur aansloeg.

„Gij komt waarschijnlijk,” vervolgde hij, „inzake onze nieuwe kolonie en gij wenscht zeker mee te doen aan de uitbreiding der cultuur aldaar. Een hoogstaand en grootsch werk, mijn beste vrienden, dat gij voorstaat.

„Er is niets schooners, dan de zegen der cultuur onder de onbeschaafde zwarten te verbreiden.

„Het is een werk van menschlievendheid, dat, terwijl gij het steunt, zichzelf op prachtige wijze loont. Elk pond sterling, dat gij besteedt voor dit doeleinde, vermenigvuldigt zich en brengt u honderden procenten winst op.

„De hemel zegent zijn zendelingen!”

„Amen,” zei Raffles zacht en luid voegde hij er bij:

„Mag ik u een paar vragen stellen?”

„Gaarne, mijn vriend,” luidde het antwoord.

„Fijn heerschap,” dacht Brand, „als de vent eens wist, met wien hij te doen heeft. Ik ben nieuwsgierig, hoe die twee het samen zullen klaarspelen.”

„Ik zou gaarne van u willen weten,” aldus begon Raffles, „waar de te stichten kolonie is gelegen? Ik kon dat uit het prospectus niet precies opmaken.”

„Dat zal ik U zeggen, lieve vriend,” zei de directeur, „het ligt tusschen Benguela en Danamara en belooft een zeer vruchtbaar land te worden.”

„Is het vroeger al eens in cultuur gebracht, mijnheer?”

„Nog nooit, waarde vriend, — het is maagdelijke grond.”

„En wat zijn de verdere voorwaarden?” vroeg Raffles ten slotte.

„Die zijn heel eenvoudig,” antwoordde de directeur. „Wij verkoopen u vijf bunders land in onze kolonie, de plek kunt gij zelf uitkiezen, voor vijftig pond sterling. Het is een belachelijk lage prijs voor dezen maagdelijken bodem.

„Hoeveel bunders land wenscht gij, mijn waarde vriend?”

„Voorloopig vijftig bunders,” antwoordde Raffles.

Hij zei het op onverschilligen toon, maar keek tusschen zijn half gesloten oogleden strak naar den man tegenover hem, die een beweging van verrassing niet kon verbergen.

Ongetwijfeld zag deze in de twee eenvoudige mannen een paar melkkoetjes, die hij eens heerlijk kon plunderen door hen een rad voor de oogen te draaien. Hij had echter zooveel tegenwoordigheid van geest, dat hij zich zelf weer direct meester was en zonder te laten blijken, dat hij het stuk grond eigenlijk veel te groot vond om mee te beginnen, zei hij:

„Hebt gij het geld bij u, dan kunnen wij dadelijk het verkoopcontract laten opmaken.”

„Ik kan u dadelijk betalen,” zei Raffles.

„De zegen van den Allerhoogste leidt uw schreden. Ik houd veel van menschen zooals gij zijt, die een kort besluit nemen en zoodoende het geluk, als het zich voor doet, niet laten glippen. De hemel zegene u!”

„En jou moge hij bijstaan!” dacht Brand in stilte.

„Welke zijn de verbindingsmiddelen naar de kolonie, ik bedoel: hoe en langs welchen weg kan ik er komen?” vroeg John Raffles.

„Zeer eenvoudig,” antwoordde de directeur der koloniale vereeniging. „Elke veertien dagen zenden wij vanuit Antwerpen met onzen agent op onze eigen stoombooten de kolonisten naar Afrika en wel op onze eigen kosten.

„Alle mogelijke werktuigen, die gij voor

den landbouw noodig hebt, ook het vee, dat gij wenscht aan te schaffen, kunt gij bij ons agentschap in Kilambayo, zoo heet onze havenplaats aan de Afrikaansche kust, voor billijke prijzen koopen."

„Zeer goed," antwoordde Raffles, „want ik heb mij al afgevraagd, op welke wijze ik voor mijn nederzetting het benodigde materiaal naar Afrika zou kunnen overbrengen."

„Wij zorgen op alle mogelijke manieren voor onze kolonisten," luidde het antwoord, „en gij krijgt alles van ons: vrije overtocht, en het land bijna voor niets. Ik zorg als een vader voor onze kolonisten. Niets ontbreekt hun."

„Dat zal wel waar zijn!" dacht Brand.

De directeur drukte nu op den ivoren knop van een elektrische bel. Het vest kwam binnen en bleef met een buiging bij de deur staan.

„Monsieur Fricadel," aldus sprak de directeur hem aan, „wees zoo goed en breng deze twee jonge, hoopvolle en door den zegen des hemels begunstigde nieuwe vrienden van onze kolonie naar de wachtkamer en zeg aan monsieur Leboeuf, dat de heer Webster uit Londen vijftig bunders land wenscht te koopen. Laat hij het verkoopcontract in orde maken en verder voor het overige zorgen."

Hierop vervolgde hij, zich tot Raffles wendende:

„Ziet gij, mijn waarde vriend, twintig jaar geleden begon ik mijn loopbaan als arm zending in Afrika.

In dit wonderland schenkt de hemel zijn allerbesten zegen aan de armsten zijner kinderen. Gij ziet, tot welke invloedrijke en machtige positie ik mij heb opgewerkt.

Door slechts luttel ponden sterling te besteden kunt gij U daar thans ook heen begeven en als dan de zegen van die ponden sterling... ik wil zeggen... de zegen des hemels op u nederdaalt, dan zult gij het even ver brengen als ik."

Hij stak Raffles nu zijn met ringen beladen, vleezige hand toe en zag er uit, alsof hij, evenals de paus, een handkus verwachtte.

Daarop verlieten de nieuwbakken kolonisten de werkkamer van den directeur der koloniale vereeniging.

Toen Raffles en Brand eindelijk weer op

straat stonden, ging eerstgenoemde, zonder verder één woord te spreken een groot café, dat op eenigen afstand van het kantoor was gelegen, binnen, liep naar het buffet en bestelde twee groote glazen cognac, een voor hem zelf en een voor zijn vriend. Het zijne goot hij in één teug naar binnen en zei toen, een diepe zucht slakend:

„Zoo Charly, nu kan ik ten minste weer spreken. Wil je wel gelooven, dat ik bij dien kerel wee om mijn hart ben geworden en een ontzettend kinderachtigen smaak in mijn mond heb gekregen. Ik kon me haast niet goed houden bij dien aarts-huichelaar en ik moest me zelf geweld aan doen, om hem niet op staanden voet op zijn pafferig meelgezicht te timmeren. Bah? Wat is dat een fielt, wat 'n smeerlap! Maar wacht maar, al heb ik m'n woede nu geen lucht kunnen geven, dat gebeurt later wel. Hij zal me interest op interest betalen, daar kan je van op aan. Wacht maar mannetje, riep hij ten slotte uit, terwijl hij zijn vuist balde, jou krijg ik wel. Heb nog maar even geduld. Wat ik voor jou in het vat heb, verzuurt niet!"

„Ja," antwoordde Brand, die ook zijn glas cognac naar binnen gegoten had, „het is net zooals je zegt. Die vent werkte ook op mijn zenuwen."

Zooveel hemelsche zegen kan er eenvoudig niet bestaan, als waarmee deze kerel om zich heen gooit. Ik geloof ook, Edward, die man moet de gemeenste schurk zijn die er op de wereld rondloopt.

„Ik ben alleen maar nieuwsgierig, welke dingen wij in Kilambayo zullen beleven."

„Het zal ons aan niets ontbreken," lachte Raffles, terwijl hij de stem van den directeur der koloniale vereeniging nabootste.

„De hemel zal ons zijn allerbesten zegen schenken en — —"

„Hou op, Edward," riep Brand uit, „anders hebben we nog een heel vat cognac noodig om dien bedorven smaak in onze monden weg te spoelen. Ik stel voor om van avond naar den Jardin d'Hiver te gaan, daar wordt een leuke operette gegeven en ik vind dat wij wel een ontspanning hebben verdiend."

TWEEDE HOOFDSTUK.

Naar Kilambayo.

Veertien dagen later traden Raffles en Brand te Antwerpen bij den agent der Belgische koloniale vereeniging binnen, gereed om naar Afrika te vertrekken.

Eerst was Raffles van plan geweest om met

zijn eigen motorboot „De Zeemeeuw" naar Afrika te gaan. Deze boot met zijn machtige machines tot een totaal aantal P.K. van 7000 was in staat om 38 mijlen per uur af te leggen, zoodat het reisje niet langer zou hebben ge-

duurd dan een dag of veertien, maar bij nader inzien was hij hierop teruggekomen om reden er voor hem dan heel weinig kans zou bestaan den misdadigen opzet der maatschappij te ontmaskeren. Men zou hem dan natuurlijk hebben aangezien voor hetgeen hij was, namelijk een rijk man, hetgeen een beletsel was geweest, om in de bedoelingen van de Vereeniging een juist inzicht te krijgen.

Na rijp beraad met Brand had hij daarom besloten het er eens op te wagen en gewoon mee te gaan met een der schepen van de Vereeniging, teneinde van alles op de hoogte te komen.

Hij had echter wel de noodige instructies achtergelaten aan James Henderson, die tot taak had „De Zeemeeuw” ten allen tijde voor vertrek gereed te houden, met de noodige vloeibare brandstof en proviand aan boord. Op het eerste telegram zou hij dan kunnen vertrekken om op een afgesproken plaats de beide vrienden af te halen.

Ook had Raffles voor alle zekerheid een groot bedrag aan geld bij zich gestoken, daar hij wel dacht, dat hij daaraan binnenkort behoefte zou hebben.

Met een portefeuille vol banknoten, maar overigens zoo eenvoudig als een landverhuizer behoort te zijn, stond hij thans met zijn vriend Brand te wachten op nadere inlichtingen.

Zij werden weldra naar een houten loods geleid, die op een der kaden van de haven stond.

Hierin bevonden zich reeds verscheidene gezinnen en alleen reizende kolonisten, in het geheel ongeveer veertig personen, die allen den hemelschen zegen deelachtig moesten worden. Zij wachtten reeds twee dagen op het vertrek van de stoomboot.

De agent had hen hier in deze loods, waar het verbazend vuil was en stonk, onder dak gebracht.

Op onzindelijke bundels stroo, opeengeperst als een kist gerookte sprot, zelfs zonder de geslachten afzonderlijk te houden, huisden de kolonisten hier.

De agent vertelde, dat de boot eerst den volgenden dag zou vertrekken en bood ook Raffles en Brand hier onderdak aan.

„Wij zijn er steeds op bedacht om voor het welzijn onzer kolonisten te zorgen,” zei de agent. „Gij behoeft voor het verblijf in deze loods slechts één gulden per dag te betalen, terwijl men in het minste hotel nog het dubbele van dat bedrag eischt.”

„Ik dank u zeer voor uw bemoeiingen, waar het mijn persoon betreft,” antwoordde de Groote Onbekende, terwijl hij zijn tanden op elkaar zette.

„Ik ben gewend om mij tegenover iedereen erkentelijk te toonen, die mij van goeden raad dient en daarom ben ik zoo vrij om voor die

brutaliteit waarmee gij mij een varkensstal als verblijfplaats aanbiedt, den hemelschen zegen voor u in te roepen.”

Voordat de agent wist, wat er met hem gebeurde, had Raffles hem een oorvijs op zijn schijnheilig gezicht gegeven en zonder zich verder te bekommeren om den man, die op een zijner spierwitte wangen een groote, roode plek had als bewijs, dat de klap van Raffles goed aangekomen was, verlieten de twee vrienden het terrein, waarop de loods stond, om een fatsoenlijk hotel op te zoeken.

Den volgenden dag om twee uur lag de stoomboot voor het vertrek gereed.

„Een drijvende doodkist,” fluisterde de Lord tot zijn vriend, toen zij het oude vaartuig bestegen.

„Men zou bang zijn, aan boord van dit wrak Het Kanaal over te steken, hoeveel te meer dus voor een reis naar Afrika. Maar ter wille van het goede doel zullen wij het kalmpjes wagen en ons aan deze halfvergane planken toevertrouwen.”

Toen zij aan boord kwamen was de eerste dien zij zagen de den vorigen dag door Raffles afgetuigde agent. Hij deed alsof hij den man niet zag, maar deze begaf zich uit wraak voor de hem aangedane beleediging naar den kapitein met wien hij geruimen tijd sprak.

Het resultaat van dat gesprek was, dat Raffles en zijn vriend een ellendig hok als verblijfplaats gedurende de reis werd aangewezen.

Lord Lister keek met een spottend glimlachje in het hok rond en amuseerde zich om Brand die mompelde:

„Zeg, ik wil nog liever elken dag in Londen ruzie hebben en vechten met inspecteur Baxter en door hem worden nagezeten, dan in deze armzalige menschenval naar Afrika varen.”

„Er zal je niets anders overblijven dan de vaart mee te maken, want de boot is al op weg,” lachte zijn vriend, terwijl zij zich samen naar het dek begaven.

De kust was intusschen reeds uit het gezicht verdwenen en de boot bevond zich in volle zee. Nauwelijks was het tweetal eenige oogenblikken boven of de etensbel luidde.

In een laag, onzindelijk vertrek zaten de kolonisten aan houten tafels, waarop kommen stonden en beproefden een slecht riekend, vloeibaar gerecht, dat hun door de matrozen werd gebracht, naar binnen te werken.

Toen een matroos Raffles een dergelijke kom aanbood, zei deze:

„Hoor eens, boy, hier is vijf shilling, die je kunt verdienen, als je mij het genoegen doet, in mijn plaats deze portie soep op te eten, maar hier, voor mijn oogen.

De matroos wist niet, wat hij zou antwoorden. De vijf shilling had hij o, zoo graag gehad, maar de inhoud van de blikken kom. . . . !

Alle aanwezige passagiers, die met een vies gezicht het goedje zaten te lepelen, keken met angstige oogen naar den vreemdeling, die niet de minste vrees scheen te koesteren. Zij begrepen dat niet, de arme menschen, zij voelden dat zij met handen en voeten aan de maatschappij waren overgeleverd en hadden te gehoorzamen.

Raffles zag dat en besloot den menschen een goed voorbeeld te geven, dat zij op hem konden vertrouwen.

„Nu vooruit,” zei hij, terwijl hij den matroos aanzag. „Wil je geen vijf shilling verdienen?”

„Nee, mijnheer,” antwoordde de man na eenige minuten, terwijl hij zich achter het oor krabde, „voor vijf shilling kunt gij dat niet verlangen. Aan dat eten bederf ik voor twee dagen mijn maag.”

„Mooi,” zei Raffles, „ik houd van een eerlijk antwoord. Hier heb je de vijf shilling en ga nu heen, om den kapitein het bocht, dat hierin is, over zijn hoofd leeg te gieten.”

„Mijnheer,” fluisterde de matroos, angstig rondkijkende, „laat de baas u maar niet hooren, hij zou u aan een ketting leggen!”

Raffles lachte eens en gaf Brand een teeken om op te staan. Toen gaf hij den matroos te kennen, dat hij hen voor moest gaan naar de kajuit, waar de bemanning het middagmaal gebruikte.

„Hier ruikt het fatsoenlijker,” zei hij tot Brand, die hongerig de lucht van het een of andere gebrad opsoof.

„Gebraden varkensvleesch!” riep Raffles lachend uit. „Kom, nu gaan wij ook eens kijken, wat de heeren officieren eten.”

Zonder dat een der matrozen hen tegen dorst te houden ging hij met zijn vriend verder naar de kleinere eetzaal, waar aan de kapiteinstafel de officieren en eenige beambten der Maatschappij zaten, die door den hofmeester werden bediend.

De kapitein en de officieren keken vol verbazing naar Raffles en Brand, die zonder te vragen aan de tafel plaats namen.

„Eten!” beval Raffles kortaf.

„Voor den duivel!” brulde de kapitein, „je vreten staat beneden, maak dat je wegkomt!”

Raffles stond op, ging naar den spreker toe, keek hem met een doordringenden blik aan en zei:

„Gij vergist u, kapitein! Want uw matrozen zelf zijn niet in staat, om, zelfs voor vijf shilling, dat „vreten” naar binnen te werken. Zij wagen er hun maag niet aan.

„Ik verlang van u, dat gij mij en mijn reisgezellen spijzen zult laten voorzetten, die geschikt zijn om gegeten te worden door menschen en geen bocht, dat zelfs de honden niet lusten!

„Mocht gij dat niet willen doen, dan hebt gij de gevolgen af te wachten.”

De kapitein keek den vermetelen spreker met groote oogen aan.

Iets dergelijks was hem nog nimmer overkomen.

„Vervloekt!” brulde hij, „wat valt je in, om mij, hier aan boord van mijn schip, de wetten te willen voorschrijven. Hier ben ik, na God, heer en meester en ik beveel, wat gegeten wordt.”

„Ongetwijfeld, kapitein,” hernam Raffles bedaard, „dat is de term. Naast God, maar ik zou dien naam maar niet ijdel gebruiken, want zooals gij heel goed weet, bestaan er ook ongeschreven wetten en een daarvan is, dat gij u ook behoorlijk gedraagt. En als gij zulk eten voorschrijft, dan brandmerk ik dat als een onmenschenlijke daad. Ziet gij dat niet in, of wilt gij dat niet inzien, dan zal ik mijn maatregelen weten te nemen. Zoodra ik daartoe in de gelegenheid ben, zal ik den Engelschen consul van uw gedrag in kennis stellen.”

De bedreigingen met den Engelschen consul maakten indruk.

Tot dusverre waren als kolonisten slechts Polen, Russen of Duitschers vervoerd; Engelschen waren nog niet naar de kolonie verhuisd.

Raffles en Brand waren de eerste onderdanen van het Britsche Rijk, die de kapitein naar het andere werelddeel moest overbrengen en hij begreep, dat deze twee hem in moeilijkheden zouden kunnen brengen.

„Het is goed,” mompelde hij, „ik zal opdracht geven aan den hofmeester, dat voor u en uw vriend andere spijzen worden opgediend.”

„Nee,” antwoordde Raffles, „niet alleen voor mij en mijn vriend, maar ook voor mijn reisgenooten. Denk daaraan!

„Verder neem ik aan, dat gij van de maatschappij niet meer dan een vast bedrag ontvangt voor het voedsel der landverhuizers, zoodat gij niet in staat zijt, daarvan mij en mijn lotgenooten een betere tafel te geven en daarom ben ik bereid, honderd pond sterling bij u te deponeren. Ik geloof wel, dat dit bedrag voldoende is om alle onkosten te bestrijden.”

Raffles haalde zijn portefeuille te voorschijn en wierp eenige banknoten op tafel.

Met open mond staarde zoowel de kapitein, als de officieren en de overige aanzittenden Raffles aan. De kapitein had zeer goed gezien, dat de portefeuille van Raffles nog meer geld bevatte en dacht er het zijne van. Hij begreep, dat er iets achter stak, waarvan hij de volle draagwijdte nog niet begreep, maar dat hem in ieder geval tot voorzichtigheid noopte. Dat Raffles en zijn vriend geen gewone landverhuizers waren, dat stond bij hem vast.

Hij veranderde daarom dan ook onmiddellijk van tactiek.

„Is het eten dan werkelijk zoo slecht?" vroeg de kapitein nu op zeer beleefden toon.

„Overtuig er u zelf van," zei Raffles.

De kapitein liet door een der matrozen een schaal met het door Raffles afgekeurde eten brengen. Toen dit voor hem op tafel stond, zei Raffles:

„Ik wed om twee flessch champagne, dat gij mij niet kunt vertellen, waaruit die soep bestaat.

Het kunnen evengoed afgekookte zeilen zijn als houtspaanders of schoenzolen. Blijkbaar bevinden zich de gezamenlijke overblijfselen van de haringen, die de bemanning misschien gisteren heeft gegeten, als heerlijke aanvulling in de soep.

„Misschien zijn gekookte haringkoppen een bijzondere lekkernij in België?"

De kapitein, die aan de lucht al genoeg had, riep een matros toe:

„Breng den kok bij mij!"

Toen deze verscheen, nam de kapitein de schaal soep op, goot den inhoud over het hoofd van den kok en schreeuwde:

„Vervloekte hond, je schijnt het geld, dat men je gegeven heeft om levensmiddelen in te koopen, voor jezelf te hebben gebruikt. Ga dadelijk naar de keuken terug en maak voor de passagiers gebraden varkensvleesch, aardappelen en pruimen gereed. En wee, je gebeente, als ik nog één enkele klacht hoor!"

De kok, die volmaakt onschuldig was, durfde geen antwoord geven en ging heen.

Vanaf dat oogenblik was alles in de beste orde.

De medereizigers van den Grooten Onbekende vermoedden onmiddellijk, dat de persoon, die een wijziging had gebracht in de keukenvoorschriften — en wel tot algemeene tevredenheid — niemand anders was dan de heer Webster, alias John Raffles.

De welwillendheid van den kapitein ging nog verder.

Hij had een dekhut voor Raffles en Charly Brand laten inrichten en beiden waren tevreden. Zij zouden zich zelfs zeer behagelijk hebben gevoeld als zij het bewustzijn niet hadden gehad, zich aan boord van een zoogenaamde „drijvende doodkist" te bevinden, die als een volgezogen spons elk oogenblik met man en muis naar den bodem der zee kon verdwijnen.

Maar het geluk diende hun, want het was gedurende de geheele reis goed weer. Na drie weken naderde de stoomboot in het vroege morgenuur de plaats van bestemming.

Het was reeds gedurende eenige dagen zeer heet geworden. De zon brandde aan een wolkeloozen hemel, terwijl geen regenwolkje aan den horizon een verfrisschende bui kwam aankondigen. Hoewel er weinig wind was, had men het aan boord in de open zee nog lekker frisch, maar de reizigers konden zich al vast

gewennen aan het denkbeeld, wat die warmte voor hen zou zijn, als zij voet aan land hadden gezet. Velen schenen heel slecht tegen die warmte te kunnen en klaagden nu reeds steen en been.

Toen de uitkijk „Land in zicht!" had gemeld, begaf Raffles zich naar het hoogste punt van het dek en bestudeerde door een sterken prismakijker den horizon.

Wat hij zag leek niet zeer aanmoedigend. De kust geleek een door de zon verbrande gele streep, die zich in onafzienbare verlatenheid en vlakheid voor hem uitstreckte.

„Ik geef je honderd pond sterling," zei de Grooten Onbekende tot Brand, „als je mij daar ginds ergens een groen plekje kunt aanwijzen, waar, zooals de directeur van de koloniale vereeniging in zijn prospectus beweert, tienmaal per jaar wordt geoogst."

Daar Kilambayo geen haven scheen te bezitten, moest het schip op de reede blijven liggen, terwijl de passagiers met sloepen aan land werden gebracht.

Raffles bleef met Brand het laatste aan boord.

Voordat zij in de sloep staptten, kwam de kapitein, met wien Raffles gedurende de reis nader bevriend was geworden en die in zijn hart een wel is waar ruwe, maar toch goedhartige zeeman was, naar hem toe en klopte hem op den schouder.

„Wilt gij werkelijk aan land gaan, mr. Webster?" vroeg hij.

„Ja zeker, kapitein, waarom niet?" antwoordde Raffles. „Ik ben blij, dat ik het oude wrak kan verlaten."

„Daar hebt gij gelijk in", moest de kapitein toegeven. „De oude kast is voor mij ook geen al te prettig verblijf!"

„Maar als gij vierentwintig uur aan land zijt, aan deze kust, die door God en de menschen is verlaten, dan zult gij hartelijk blij zijn, als gij uw voeten weer aan boord kunt zetten van dezen teringachtigen romp, om Afrika weer den rug toe te kunnen draaien."

„Ik wil het toch probeeren", antwoordde Raffles, „de bodem kan toch niet overal in een dergelijken toestand zijn als hier aan de kust."

De kapitein lachte veelbeteekenend en zei:

„Het is de tiende reis, die ik nu maak en telkenmale bracht ik een vijftigtal kolonisten naar deze havenplaats.

„Geen enkelen heb ik tot dusverre teruggezien. De duivel mag weten, wat er van hen geworden is."

Raffles haalde de schouders op, alsof hij zeggen wilde, dat hij, nu hij eenmaal in het schuitje zat, ook mee moest varen. Hij drukte den kapitein de hand en begaf zich langs den valreep in de sloep.

Het was reeds middag, toen de Grooten On-

bekende en zijn vriend den Afrikaanschen bodem betraden.

De nederzetting Kilambayo bleek te bestaan uit eenige barakken van gegolfd plaatijzer en een dozijn vuile, verwaarloosde negerhutten.

Raffles richtte zijn schreden naar een der eerste, waarop de vlag van de koloniale vereeniging was geheschen en boven welks deur het opschrift prijkte:

„Hotel de Directeur der Koloniale Vereeniging”.

Daaronder bevond zich een klein bord, dat nog vermeldde:

„Billijk verblijf voor alle reizigers”.

Het meubilair van dit „deftige verblijf” bestond uit tonnen en ledige kisten, waarover een dikke negerin in uiterst spaarzame kleedij den scepter zwaaide.

Toen Raffles en Brand binnentraden begroette zij de beide vrienden door een formidabel gebit van spierwitte tanden te toonen, hetgeen een glimlach moest beteekenen, waarna zij, zonder daartoe een bevel af te wachten, twee groote glazen jenever inschonk.

Raffles gaf haar te kennen, dat hij daarvan geen gebruik wenschte te maken, hetgeen haar ten zeerste scheen te verwonderen, maar haar verbazing steeg nog, toen hij over het huren van een kamer sprak.

„Kamer, Sir? Weet niet wat kamer is! Om te eten, Sir?” vroeg zij in haar brabbeltaaltje.

Raffles en Brand schoten onwillekeurig in een lach bij de gedachte, dat een kamer iets eetbaars zou zijn, maar slaagden er ten slotte toch in de negerin duidelijk te maken, wat hij met een kamer bedoelde.

Maar nu schudde het dikke mensch, dat haar zwarte bekoorlijkheden met een vrijmoedigheid ten toon spreidde, welke aan het ongelooflijke grensde, gedecideerd het hoofd.

„Hebben niet kamer, Sir! Slapen allemaal in hangmatten! Lekker slapen, Sir! Gemakkelijk. Spijkers in den zolder. Hangen matten aan! Lekker, lekker slapen, sir! Fijn. Nooit vallen, alleen als spijker gaat los. Merken dadelijk! Lekker! Lekker!”

„Neen,” mompelde Raffles tot zijn vriend, „het is te begrijpen dat je nooit valt of er moet een spijker los gaan, maar ik denk, dat dat nog wel eens zal gebeuren. En als je dan met je hersens tegen den grond slaat, dan kon dat wel eens oorzaak zijn dat je het nooit meer over kon vertellen. Misschien vindt ze dat wel lekker.”

„Lekker! Lekker!” riep de negerin weer en liet haar tanden zien, het eenige wit aan haar zwarte corpus.

„Kosten vijf gulden per dag,” voegde zij er nog aan toe.

Nu moesten Raffles en Brand toch hartelijk lachen.

Voor dezen zelfden prijs hadden zij steeds in een Londensch hotel een kamer, naar de eischen des tijds ingericht, met badkamer gehad.

Vanuit het „hotel” begaf Raffles zich naar den agent der Maatschappij.

Maar deze was door de beide beambten van de Vereeniging, die met de stoomboot waren meegekomen, omtrent de twee Engelschen ingelicht en Raffles vond hem dus niet.

Alleen een kleurling, de zoon van een blanke en van een negerin, die in dienst was van de vereeniging, vroeg Raffles, wat deze wenschte.

„Ik wilde landbouwwerktuigen en vee kopen. Men vertelde mij in Brussel, dat ik dit hier allemaal zou kunnen krijgen.”

De kleurling staarde Raffles aan, alsof deze krankzinnig was.

Hij had zijn heele, lieve leven nog nimmer van landbouwwerktuigen of vee hooren spreken, dat hier te koop zou zijn.

Hieruit bleek dus al dadelijk, dat de directeur der maatschappij met den zegen des hemels in zijn mond schandelijk had gelogen.

Raffles dacht na, wat hem nu te doen stond.

Bijna twee uur lang zat hij stil en peinzend aan het strand naar de branding te kijken.

Brand zag dat een diepe, verticale rimpel zijn voorhoofd plooidde en daar hij dit teeken herkende, zweeg hij om zijn vriend niet in zijn overpeinzingen te storen.

Maar toen stond Raffles plotseling op en hief het hoofd fier op; het was alsof er een soort triomf in zijn blik lag en toen Brand hem naderde was alle droefheid uit zijn blik verdwenen.

„Charly,” zei hij, „er moet hier iets gedaan worden, dat de menschen, die misleid geworden en hierheen gekomen zijn, zal redden. Gebeurt dat niet, dan gaan zij een wissen ondergang tegemoet. Wil je me daarbij helpen?”

Brand drukte zijn vriend zwijgend de hand.

Op eenigen afstand van hen waren kolonisten druk bezig, van kisten en dekens een zeer primitief nachtverblijf in elkaar te zetten.

De vrouwen en kinderen, die mee waren gekomen naar het vreemde werelddeel, jammerden en klaagden en zelfs de mannen zagen in, dat zij in een wanhopigen toestand verkeerden.

De agenten hadden getracht, hen gerust te stellen en verteld, dat zij den volgenden dag verder het land in gebracht zouden worden.

In een land, vanwaar nog geen enkele kolonist, zooals de kapitein had gezegd, was teruggekomen!

Raffles en Brand begonnen hetzelfde te doen en daar zij bij hun werk een vroolijk lied aanhieven, monterde dit de kolonisten een weinig op.

„Wat ga je doen, Edward?” vroeg Brand,

toen zij zoo goed en kwaad het ging een soort hut in elkaar hadden getimmerd, „ik dacht, dat je van plan waart met de boot terug te gaan of in elk geval hier niet te blijven. Wat moeten we in 's hemelsnaam hier doen?”

Raffles fluisterde Brand eenige woorden toe, waarna deze het hoofd schudde, als of hij hetgeen zijn vriend hem mededeelde maar half goed vond.

Tegen den avond gelukte het Raffles eindelijk, den agent der Vereeniging, een ouden, doorlopend beschonken Portugees, te spreken te krijgen.

Met veel moeite kon hij zich tegenover den stomdronken kerel verstaanbaar maken en een paard van hem koopen.

Den volgenden dag begaf Raffles zich naar het kamp der kolonisten, riep de ongelukkigen bijeen en sprak tot hen:

„Ik hoop, dat gij allen hebt begrepen, te zijn overgeleverd aan het noodlot. Een wisse ondergang wacht ons, want de Maatschappij heeft ons op schandelijke wijze bedrogen.

„Pas op twee dagreizen afstands van hier bevindt zich land, dat voor bebouwing geschikt is, doch dat noch aan ons, noch aan eenigen Europeaan toebehoort.

„Het is een oerbosch, hoofdzakelijk beplant met de ficus elastica, waaruit de negerstammen, die daar wonen, rubber vervaardigen. Alleen wanneer wij over de beste werktuigen zouden beschikken, kan dat bosch gerooid worden en de grond voor bebouwing geschikt gemaakt worden. Maar vóór wij daartoe in staat zouden zijn, hadden de negers een woordje meegesproken. Het is zeer onwaarschijnlijk, dat zij dien inval op hun grondgebied zouden hebben gedoogd. Bovendien hebben wij daarvoor niet aan den Directeur der Koloniale Vereeniging Ebenhaezer zooveel geld betaald.

„De grond, die wij voor ons geld toebedeeld krijgen, zal wel niets anders zijn dan een onvruchtbare woestenij.

„Maar om te zien er van te redden wat er van te redden valt, heb ik u een voorstel te doen.

Ik koop het land, dat gij meendet te bezitten, van u en neem eenige mannen als arbeiders met mij mede. Deze moeten mij gedurende een paar dagen op een onderzoekingstocht vergezellen en later breng ik u allen naar Europa terug.”

De ongelukkigen, die al lang hadden begrepen, dat zij schandelijk misleid waren, juichten Raffles dankbaar toe.

Brand echter meende dezen keer werkelijk, dat zijn vriend krankzinnig was.

„Maar wat wil je hier in deze door God verlaten streek uitvoeren?” vroeg hij. „Je hebt immers zelf van den kapitein en van de oude negerin in het hotel gehoord dat, zoover de ko-

lonie zich uitstrekt, niets te vinden is dan steenen en zand.”

Lord Lister lachte en antwoordde niet.

Den volgenden morgen begaf hij zich in Zuidelijke richting op weg met een kleine karavaan van kolonisten en vergezeld door eenige negers, die water en eetwaren droegen.

Twee dagen lang bleef hij, tot groote verbazing der beambten van de kolonie, met zijn kleine karavaan weg uit Kilambayo.

Hetgeen hij vond, was precies zooals hij het zich had gedacht.

Een brandend heete steenbodem en woest land, dat was de vruchtbare grond, die door den directeur der Koloniale Vereeniging zoozeer was opgehemeld.

Men moest ver naar het binnenland om, geheel afgesloten en zonder een enkele verbinding met de kust, land te vinden, dat voor den akkerbouw geschikt was.

Dit grondgebied behoorde echter niet aan de kolonie.

Onbeschaafde negerstammen waren de eigenaren ervan en door hun bijlen en zwaarden waren de kolonisten, die tot dusverre steeds door de beambten der Vereeniging daarheen waren gebracht, vermoord.

Deze gewetenlooze schurken deelden dan de eigendommen en bezittingen der arme slachtoffers met de opperhoofden der negers, aan wie zij de Europeanen hadden overgeleverd.

Raffles vond op zijn onderzoekingstocht de beenderen van de vermoorden in het zand liggen.

Drie dagen later maakte het stoomschip zich gereed voor de terugreis naar Europa, nadat eerst eenige goederen, ivoor en gummi, waren ingeladen en de noodige kolenvoorraad was opgedaan.

Raffles, die na zijn terugkeer den kolonisten verteld had wat hij op zijn tocht gezien en gehoord had, moedigde hen aan geduld te toonen en zich zoo goed mogelijk in het onvermijdelijke te schikken. Hij overtuigde zich er van, dat er nog voor geruimen tijd voedsel in de kolonie aanwezig was en dáár het bezit van kleeren in deze warme streken niet zoo heel noodig is, begreep hij, dat ze het nog wel eenigen tijd konden uithouden.

Toen zij hoorden, dat hij met het schip vertrok, baden en smeekten de meesten hem hen mede te nemen, vooral de vrouwen waren half radeloos van angst en verdriet, maar Raffles troostte hen zoo goed hij kon en beloofde stellig te zullen terugkeeren onder geheel andere omstandigheden.

Uitgeleide gedaan door de geheele kolonie begaven de beide vrienden zich in de sloep, die hen naar het wrakke schip terug zou brengen.

„Kapitein, ik neem passage voor mij en mijn

vriend tot aan de eerste Spaansche haven-plaats," waren Raffles' woorden toen hij den valreep op was.

De kapitein was oprecht verheugd.

„Ik ben blij, dat gij verstandig zijt geworden," zei hij. „Waarlijk, het zou mij hebben verbaasd, als gij zoo dom waart geweest om in deze zandwoestijn te blijven."

Na een reis van veertien dagen, gedurende welken tijd zij meermalen den dood voor oogen hadden, namelijk wanneer de wind opstak en het wrakke schip in al zijn voegen kraakte, zette Raffles voet aan wal te Gibraltar.

Hij nam afscheid van den kapitein en begaf zich met zijn vriend Brand aanstonds naar een hotel, waar hij zich van schoone kleeren voorzag en eens lekker baadde, iets waartoe hij in geruimen tijd geen gelegenheid had gehad.

Toen dat geschied was, zond hij een kabeltelegram naar Henderson, met het resultaat, dat drie dagen daarna zijn mooie witte jacht „De Zeemeeuw" de haven binnenvoer en de twee reizigers aan boord nam, teneinde hen zoo snel de schroeven maar draaien wilden, naar Engeland terug te brengen.

Binnen drie weken nadat zij het onherbergzame land nabij Kilambayo verlaten hadden, konden zij zich weer in hun gemakkelijke stoelen bij den haard in hun huis van Regentpark neervlijen.

Maar lang zouden zij niet van deze rust genieten. Raffles ging aanstonds aan het werk. Hij gaf Charles Brand eenige brieven op, om die in zijn afwezigheid op de schrijfmachine te tikken en ging zelf met Henderson er op uit, daar hij een groote lijst had gemaakt van allerlei inkoop, die hij moest doen.

Weet U, dat de etiketten der DUBEC verpakking recht geven op Kunstkleurenfoto's van Filmsterren in fraaie lijst?
Vraagt Uw winkeller of den fabrikant de voorwaarden.

DERDE HOOFDSTUK.

De „Strong-Room".

Onder de brieven, die Brand te tikken had, bevond er zich ook een aan Mr. Sullivan, den bekenden eigenaar van verschillende Afrikaansche diamantmijnen, bij wien Raffles vlak voor zijn vertrek naar Afrika een thé dansant had bijgewoond.

De brief, dien Brand had weggezonden, behelsde een mededeeling, dat zijn vriend pas uit Afrika terug was gekeerd en er verlangend naar was den diamant-koning zijn opwachting te maken.

Nog dienzelfden dag kwam antwoord, dat Mr. Sullivan Lord Robert Melbourne, onder welken naam hij zich destijds bij den rijken man had laten aandienen, heel gaarne dienzelfden avond zou ontvangen.

Brand overhandigde Raffles, toen hij thuis kwam het antwoord en terwijl de beide vrienden zich voor het diner, dat zij van plan waren in de Windsor Club te gaan gebruiken, kleedden, vroeg Brand wat hij bij Sullivan ging uitvoeren.

„Er is iets, dat mij in dien man aantrekt," antwoordde Raffles met een knipoogje, dat Brand wel scheen te begrijpen.

„Diamanten?" vroeg Brand.

„Goed geraden", antwoordde Raffles, „ja, ik heb edelgesteenten noodig en hoop, die bij Mr. Sullivan te krijgen."

„Heb je wel eens hooren spreken over de gepantserde schatkamer van den diamantenkoning? Van de zoogenaamde strong-room?"

„Jawel, ik heb er weliswaar nooit over hooren spreken, doch las er onlangs een uitvoerig artikel over in een of ander tijdschrift. Die schatkamer moet steviger en solider gebouwd zijn dan een pantsertoren op onze oorlogsschepen.

Uit het artikel scheen ik te moeten opmaken, dat die strong-room net zoo iets was als de gepantserde kluis indertijd bij Mr. Murray, je weet wel, dien man van dat vervalschte schilderij."¹⁾

„Juist," antwoordde Raffles, „alleen moet dat ding van Sullivan nog een beetje en ingenieuser in elkaar gezet zijn."

„Ik wil mij daarvan eens gaan overtuigen en de strong-room van Mr. Sullivan met een bezoek vereeren."

¹⁾ Zie No. 511. De Valsche Rembrandt.

„Jij wilt onmogelijke dingen gaan ondernemen," meende Brand.

„Onmogelijkheden bestaan er niet in de wereld," beweerde Raffles.

„Ik las in het tijdschrift", ging Brand voort, „dat deze zoogenaamde strong-room van Mr. Sullivan een meesterstuk van moderne techniek moet zijn. Die brandkluis schijnt eenig in zijn soort."

„Des te meer lust heb ik om mijn plan te gaan uitvoeren," wierp Raffles tegen.

„In het tijdschrift las ik ook," zei Brand weer, „dat er verschillende proeven zijn genomen om de soliditeit der gepantserde wanden van het vertrek te probeeren.

Verschillende ingenieurs zijn bij de zaak betrokken geweest, doch geen hunner is het gelukt, ondanks alle moderne hulpmiddelen die zij hebben aangewend, om na twee dagen van inspanning meer dan een onmogelijk klein gedeelte van de pantserplaten los te werken."

„Je vergeet, mijn waarde Charly, dat ik geen ingenieur ben, maar Raffles. Ik hoop het met de strong-room in twee uur klaar gespeeld te hebben."

„Alle mogelijke moderne ontploffingsmiddelen hebben zelfs geen uitwerking gehad op de harde pantserplaten," begon Brand weer, „en wat ben jij dan van plan te doen?"

Raffles lachte vroolijk.

Hij ging vlak voor Brand staan, keek hem scherp in de oogen en sprak:

„Weet je, oude jongen, wat een veel groter kracht bezit dan nitro-glycerine, menoliet, dynamiet of andere ontploffingsmiddelen?"

Brand dacht eenige oogenblikken na, doch schudde daarna ontkennend het hoofd en antwoordde:

„Ik zou werkelijk geen enkel middel weten, wat nog krachtiger werkt."

„Maar ik", lachte Raffles, terwijl hij zijn hand op Brand's schouder legde.

„En dat is?"

Raffles tikte even met zijn slanke, goedverzorgde hand tegen zijn voorhoofd en antwoordde:

„Hier, in de hersens schuilt die kracht: het menschelijk vernuft!"

Brand keek zijn vriend verrast aan.

„Je hebt gelijk", zei hij, „je hersens hebben inderdaad reeds dingen gedaan, waarbij de sterkste pantserplaten en de zwaarste sloten als sneeuw voor de zon verdwenen."

„En die kracht zal mij helpen om de strong-room van den diamantkoning te openen," zei Raffles eenvoudig.

„Als ik er maar eerst voor sta, maar dat is juist, waar de moeilijkheid zit."

Dat klonk Brand vreemd in de ooren.

„Bedoel je daarmee, dat je niet bij de kluis kunt komen," vroeg hij.

„Juist," antwoordde Raffles, „toen ik er den

vorigen keer was, heb ik vergeefsche moeite gedaan, om dat te weten te komen. Volgens mijn ervaring en ook omdat het voor de hand ligt, moet zoo'n kluis zich in het sousterrain bevinden, maar hoe goed ik ook mijn oogen de kost heb gegeven, toen ik onlangs bij hem was, heb ik geen sousterrain kunnen ontdekken.

„Het was net precies of de étage op den be- ganen grond direct op de fundamenten rustte, zonder dat er zoo iets als een sousterrain of een kelder gemaakt was."

„Maar dat kan toch niet, Edward, zou ik zeggen," riep Brand.

„Juist m'n jongen, dat zeg ik óók, maar ik heb het met dat al maar niet kunnen vinden. En daarom," ging Raffles voort, „wil ik nog eens een poging wagen. Ik ga er vanavond heen en hoop het dan te weten te komen."

Brand zweeg ofschoon hij het in zijn hart iets onmogelijks vond. Hij begreep dat hij toch niet in staat was zijn vriend op andere gedachten te brengen en zij voleindigden in stilte hun toilet.

Mr. Sullivan stond in Londen bekend als een der rijkste en aanzienlijkste ingezetenen.

De feesten en partijen, die hij de Engelsche gezelschapswereld aanbood, vormden het glanspunt van het seizoen.

Hij had zijn rijkdommen te danken aan zijn diamantmijnen in Zuid-Afrika, waarin een jaar geleden de grootste diamant der wereld, de zoogenaamde Cullinan, was gevonden.

Een jaar geleden was in verschillende couranten en tijdschriften de strong-room van den diamanthandelaar beschreven.

Gewapende pantserplaten van tien duim dikte vormden de wanden van het vertrek. Een netwerk van electriche draden omgaf het geheel en alles, wat menschelijk vernuft slechts had kunnen uitdenken, was ter beveiliging aangewend voor deze schatkamer, die juweelen van ongeken- de waarde bevatte.

„Ik moet te weten komen, waar zich de strong-room bevindt, het moge kosten wat het wil", zei Raffles toen hij met zijn vriend en secretaris een half uur, nadat zij uitgegaan waren, zaten te dineeren.

Deze haalde zijn schouders op.

„Ik denk, dat je jezelf een onuitvoerbare taak hebt gesteld," meende hij.

„Er bestaat niets, dat onuitvoerbaar is," wierp Raffles tegen, „laat mij kalm nadenken wat ik kan doen."

„Ik begrijp niet met welke bedoeling je de bewaarplaats der diamanten wilt ontdekken," zei Brand. „Ik begrijp je trouwens in 't geheel niet in den laatsten tijd. Sinds twee dagen zijn wij uit Afrika terug, zonder iets anders bereikt te hebben, dan dat jij een groot stuk woesten grond hebt gekocht, wat ik voor totaal nutteloos houd."

„Nu houd je je er mee bezig om te ontdekken waar zich de strong-room van den diamantkoning bevindt, die, naar algemeen bekend is, hechter moet zijn dan de Tower.

„Ik geloof, dat alle moeite, die je je geeft, doelloos is. Je kunt op veel gemakkelijker manier in het bezit komen van diamanten.”

„Dat begrijp je niet, mijn jongen. De diamanten, die ik wil hebben, zijn alleen te vinden bij Mr. Sullivan. Geen enkele handelaar zou ze mij kunnen leveren”, klonk het met doodelijke kalmte uit den mond van Raffles.

„Je spreekt in raadselen!” zei Brand een weinig geraakt.

„In het geheel niet, Charly,” suste Raffles. „Je zult de oplossing gauw genoeg vernemen.”

„Het is mogelijk,” zei Brand. „Maar ik dacht, dat het voor jou, de ongehoorde moeite die het kost om in de strong-room te komen, in aanmerking genomen, veel gemakkelijker zou zijn om in de Engelsche Bank binnen te dringen.”

„De Engelsche Bank kan mij niet verschaffen wat ik noodig heb. Ik heb diamanten noodig. En wel een bijzonder soort diamanten.”

Dit was Raffles' laatste woord. Hij stak een sigaret op, gaf zijn vriend de hand en ging heen.

Een uur later overhandigde de bediende van den diamantkoning deze een kaartje met den naam:

Lord Robert Melbourne.

en eenige minuten later trad Raffles als Lord Melbourne de werkkamer van den diamant-handelaar binnen.

Hij had zich op meesterlijke wijze vermomd als een zestigjarig heer en wist door zijn zeker en beschaafd optreden, zoowel de bedienden als Sullivan zelf, evenals den vorigen keer in den waan te brengen, dat hij den bekenden Engelschen edelman van dien naam was.

Nadat de beide heeren elkaar hadden begroet en de gebruikelijke beleefdheidswoorden hadden gewisseld, zei Raffles:

„Het doel van mijn bezoek is in hoofdzaak om van u uit de eerste hand eenige diamanten te koopen.”

„Het spijt mij”, antwoordde Mr. Sullivan, „ik verkoop zelfs aan den Koning niet uit de eerste hand. Dat is een onomstootelijke voorwaarde, die ik met de Engelsche juweelenhandelaars ben overeengekomen.”

Raffles keek met een blik vol teleurstelling den heer Sullivan aan.

„Dat is jammer”, zei hij, „ik meende bij u iets buitengewoon fraais te zullen krijgen. Met dit speciale doel ben ik naar u toegekomen.”

„Het spijt mij”, herhaalde de diamant-handelaar, „ik moet als koopman trouw blijven aan mijn principes.”

Raffles wilde opstaan, om na een beleefde buiging den diamantkoning te verlaten, toen juist de oudste bediende binnentrad en zijn chef iets meedeelde.

„Het is goed”, antwoordde de diamant-handelaar, „ik zal u de steenen dadelijk geven. Wacht maar een oogenblik.”

„Ik houd veel van diamanten, vooral van steenen van buitengewone grootte”, zei Raffles, „maar gij staat het zeker niet toe, dat ik uw schatten eens zou mogen bewonderen?”

De Groote Onbekende zag duidelijk, hoe de diamant-handelaar eenige oogenblikken nadacht en een blik wisselde met zijn bediende.

„Om u de waarheid te zeggen, Uw Lordschap”, zei Sullivan op beleefden toon, „is het in strijd met mijn principes om iemand mijn diamanten te laten zien, maar daar ik u tot mijn spijt reeds een verzoek heb moeten weigeren, wil ik trachten dit goed te maken en u bij groote uitzondering toestaan, mij in mijn strong-room te vergezellen.”

„Gij doet mij daarmee een onuitsprekelijk genoegen”, antwoordde Raffles met heimelijken triomf.

„Er zijn slechts weinig menschen in de wereld, die ik een dergelijk verzoek inwillig”, meende Sullivan nog te moeten zeggen.

De laatste persoon, die mij in de strong-room vergezelde, was de Koning zelf.”

„Des te meer stel ik de groote eer op prijs”, antwoordde Raffles. „Ik heb eenige maanden geleden een beschrijving gelezen van de fabelachtige rijkdommen uwer schatkamer en ook las ik omtrent de veiligheidsmaatregelen, die gij hebt getroffen.”

„Gij zijt goed onderricht,” zei Sullivan trotsch. „Geen mensch kan, behalve in mijn tegenwoordigheid, de schatkamer binnenkomen. Zelfs niet al was hij in het bezit van mijn sleutel, want ik zelf alleen ken het geheime woord, waarop ik het slot heb gesteld.”

„Pardon heeren”, waagde de nog steeds wachtende bediende het op te merken, „onze klant wacht en hij verzocht mij, hem zoo spoedig mogelijk het gevraagde te willen geven.”

„Ja, zeker, dadelijk!” antwoordde de diamant-handelaar, terwijl hij uit zijn stoel opstond.

Mr. Sullivan ging nu naar den muur tegenover de schrijftafel en drukte op een geheim knopje, dat naast een zware boekenkast was aangebracht.

Een onzichtbare machinerie werd door electrisch contact in werking gesteld en de muur draaide open.

Nu begreep Raffles eensklaps hoe het kwam, dat hij de vorige keer niets van een kelder of sousterrain had kunnen ontdekken. Zooals nu bleek was de kelder verdieping alleen te bereiken langs een geheimen gang, waarvan het begin zich thans voor zijn oog vertoonde.

Raffles kon nu een blik werpen in de lange gang, die zich achter de boekenkast bevond. Electriche gloeilampjes wierpen hun licht van de zoldering neer.

Mr. Sullivan verzocht Raffles hem te willen volgen.

De lucht in de gang was ijskoud.

De Groote Onbekende bemerkte bij het voortgaan, dat de gang als een slakkenhuis langzaam naar beneden liep.

Eindelijk bleef de diamanthandelaar voor een deur staan, die met staal was gepantserd en sloot deze open.

Beide heeren traden nu een groot vertrek binnen, in welks midden zich een waterbassin van vierkanten vorm en tien meter middellijn bevond.

Rondom het bassin liep een betonnen gang van twee meter breedte.

Ook hier was het ijskoud.

„Wij bevinden ons nu vijftien meter lager dan mijn huis,” verklaarde mr. Sullivan. „Nu moeten wij eerst eenige minuten wachten, voordat het water is weggelopen.”

De diamanthandelaar ging naar een, voor elken oningewijde onzichtbaren hefboom, die op heel vernuftige wijze in den muur was aangebracht en draaide dezen naar rechts.

In het waterbassin moest hierdoor het ventiel van een afvoerbuis zijn geopend, want Raffles zag, hoe de waterspiegel onmiddellijk zichtbaar begon te dalen en hoe de inhoud van het bassin met elke seconde minder werd.

Tegelijkertijd werd een onderaardsch gebruik vernomen.

„Het water vloeit regelrecht in de Theems uit,” legde mr. Sullivan uit, „ziet gij, nu duikt mijn strong-room uit de diepte op.”

In het midden van het bassin verhief zich in de diepte een uit beton opgetrokken bouwwerk.

Het was omgeven door een netwerk van zwarte draden, zoodat het er uitzag, alsof er een vischnet over was uitgespreid.

Aan de eene zijde van het bassin voerde een kleine steenen trap naar beneden en mr. Sullivan ging Raffles voor naar den nu geheel drooggelopen bodem.

Tevergeefs zocht Raffles met de oogen naar een deur of anderen ingang.

Weer zag hij, hoe Sullivan op zij van het bassin een hevel neerdrukte.

Voor Raffles' verbaasde blikken zonk een der granietwanden van het bouwwerk ge-ruischloos in de diepte en twee groote stalen deuren toonden aan, waar zich de ingang naar de schatkamer van den diamantenkoning bevond.

„Ik heb heden,” zei Sullivan, terwijl hij bezig was met het platte slot, waaraan een alfabetaf was aangebracht, „het hoofdslot op den naam Victoria gesteld. Ik moet dus de letters

V-i-c-t-o-r-i-a neerdrukken, voordat ik met mijn sleutels de deur kan openen.

Terwijl ik nu het slot open, weerklinken in mijn kantoren, waar mijn beambten zich bevinden en ook op de naastbijgelegen politieposten alarmsignalen. Wij moeten dus telkenmale, voordat ik mijn schatkamer binnenga, al die aangeslotenen telephonisch op de hoogte stellen.”

„Ik sta verstomd!” riep Raffles uit, „ik denk, dat, waar het uw strong-room betreft, zelfs de geniale Raffles tevergeefs zijn kunsten zou beproeven!”

„Zeer zeker,” lachte Sullivan, „ik zou elke weddenschap met hem durven aangaan, dat het hem niet zou gelukken, hier binnen te komen.”

Terwijl hij dit zei, sloot hij de deuren open.

Electriche lampen verlichtten het inwendige van de schatkamer en werden door de blauwglanzende stalen wanden weerkaatst.

In glazen kasten, welke op tafels stonden, lagen de kostbare, zeldzame steenen, om wier bezit reeds zoo oneindig veel misdaden zijn gepleegd.

Hier lagen juweelen, zooals een koningin ze zich niet schooner kon denken, steenen van wonderbaarlijken glans en schitterende kleuren.

Het was een onschatbare rijkdom.

Mr. Sullivan opende een der glazen kasten en nam er een aantal steenen uit, welke aan den klant, die in het bureau wachtte, moesten worden ter hand gesteld.

„Wat zijn dit voor merkwaardige steenen?” vroeg Raffles, terwijl hij op eenige zakken wees, waarin bruingrijze of bijna zwarte steenen lagen, zoo groot als erwten of boonen.

„Dat zijn diamanten!” antwoordde Sullivan, „steenen, welke nog niet geslepen zijn. De allerkleinste steenen bewaar ik als bijna waar-delooze dingen in deze zakken.”

Hij wees naar twee, in een hoek staande, boordevolle zakken.

„Bijzonder interessant,” zei Raffles, „maar veel interessanter dan alle steenen vind ik de op meesterlijke wijze ingerichte en zoo goed beveiligde schatkamer. Dat is eenvoudig een wonder van menschelijk vernuft. Is dat uw eigen vinding?”

Raffles wist, dat het werkelijk het origineele idee van den juweelenhandelaar was. Hij had dit in de courant gelezen.

Evenals alle menschen had ook Sullivan zijn zwakke zijde en wel zijn trots op de strong-room.

Hij glimlachte met eenige zelfingenomenheid, toen hij antwoordde:

„Jawel, uw Lordschap, het is geheel mijn eigen vinding!”

Samen verlieten zij nu het verblijf en toen

de diamanthandelaar het slot op bepaalde letters wilde stellen, zei Raffles:

„Sta mij toe, dat ik eens kijk en laat mij, als het u belieft, eens zien, hoe gij het slot stelt. Hoe zoudt gij het vinden om den naam Raffles eens te gebruiken?”

De diamanthandelaar glimlachte om dit grappige voorstel en voldeed met groote wellwillendheid aan het verzoek van Lord Melbourne.

Daarop ging Sullivan weer naar den hevel, die zich aan een der wanden van het bassin bevond.

Bijna geluidloos kwam de zware, massieve granieten muur uit de diepte te voorschijn om de met stalen platen gepantserde deur tegen het water te beschermen. Daarop gingen beide heeren langs de smalle steenen trap naar boven.

De diamantkoning drukte op den kleinen hefboom en onmiddellijk drong het water met kracht het bassin binnen om het tot den rand te vullen.

Bijna een half uur was met dit alles voorbijgegaan, toen zij de studeer- en werkkamer van Sullivan weer binnenkwamen.

„Het is intusschen laat geworden,” zei de diamantkoning tot Raffles, terwijl hij een blik wierp op zijn polshorloge, „ik ben van plan, met den trein van drie uur naar Brighton te reizen.”

„Zoo?” antwoordde Raffles, schijnbaar zeer onverschillig. „Ik ga ook dikwijls naar Brighton en logeer dan meestal in Hotel Continental.”

„Ik ook,” antwoordde Sullivan, „het is het beste en geriefelijkst ingerichte hotel daar. Ik blijf twee dagen weg, om eens andere en zuiverder lucht in te ademen dan de Londensche. Daarna hoop ik de eer te hebben, u weer eens bij mij te zien.”

Zij gaven elkaar een hand tot afscheid en Raffles ging naar huis.

Het was een prachtige avond en Raffles besloot geen taxi te nemen, maar te wandelen, daar hij dan tevens kon nadenken over hetgeen hem te doen stond.

Hij moest in de eerste plaats in het bezit trachten te komen van den sleutel der strong-room, om zodoende in de schatkamer te kunnen binnendringen.

Twee dagen had hij hiervoor, want slechts gedurende dat tijdsverloop kende hij het geheime woord van het letterslot. Als Sullivan te Londen terug was, zou hij het zeker veranderen.

Maar tevergeefs pijnigde hij zijn hersens, hoe hij dit ten uitvoer zou brengen.

Sullivan was een uiterst voorzichtig man.

Het zou niet gemakkelijk zijn, hem den sleutel onderweg afhandig te maken op de manier van een zakkenroller.

Hij moest er iets anders op vinden.

Nog een keer een bezoek te brengen aan Sullivan, zou opvallend zijn en argwaan wekken.

En bovendien vertrok de diamantkoning binnen een uur naar Brighton.

Plotseling bleef Raffles midden op straat staan. Daar was hem iets ingevallen, te oordeelen naar den klinkenden klets, die hij zich zelf vlak voor zijn voorhoofd toediende.

„Juist,” mompelde hij, „dat is het! Brighton!”

Haastig nam hij een taxi, om den verderen weg sneller af te leggen.

Hij gunde zich, thuisgekomen, nauwelijks den tijd om met Brand het allernoodigste te bespreken.

Binnen een kwartier had hij het uiterlijk aangenomen van een voornaam, jong koopman, terwijl Brand zich als diens bediende had verkleed.

Zij haalden nog juist den luxetrein naar Brighton, die men van het eene eind naar het andere kon doorwandelen, omdat zij slechts één klasse bevatte.

In een der afdeelingen ontdekte Raffles den door hem gezochten diamantkoning.

Om zich te overtuigen, of deze hem herkende, ging hij eenigen tijd tegenover hem zitten.

Met onverschillige blikken keek Sullivan hem aan.

Niets duidde aan, dat de diamantkoning eenigen achterdocht koesterde.

Eenige uren later betrad Sullivan de vestibule van Hotel Continental te Brighton en kreeg van den portier de sleutels van kamers 106 en 107.

Het was toen even voor zes uur.

Dadelijk na hem was Raffles binnengekomen en had in een der zetels, die in de vestibule stonden, plaats genomen, waar hij zich in lectuur verdiepte.

Niemand lette op hem, ieder meende, een gast van het hotel voor zich te hebben.

Sullivan hield zich niet lang in zijn kamers op, maar verliet ze spoedig weer om een wandeling langs het strand te maken.

Raffles zag, hoe hij den portier de sleutels van zijn kamers gaf, welke deze op de hiervoor bestemde plaats hing.

Een half uur later werd de dagportier door den nachtportier afgelost.

Hierop had Raffles gewacht.

Nauwelijks was de eerste heengegaan, of Raffles naderde met onverschillig uiterlijk den nachtbeambte en zei:

„106 en 107!”

Zonder aarzelen overhandigde de portier het gevraagde en Raffles begaf zich naar de kamers van Sullivan.

Slechts eenige oogenblikken hield hij zich daar op.

Op het nachttafeltje vond hij den sleutelbos in een leeren taschje.

Haastig zocht hij den sleutel van de strong-room.

Door den eigenaardigen vorm, welken deze had, herkende hij hem dadelijk en na hem van den ring te hebben gehaakt, stak hij hem bij zich.

Al het andere liet Raffles onaangeroerd.

Slechts eenige minuten duurde zijn oponthoud.

Weer begaf hij zich naar den nachtportier, gaf dezen de sleutels terug en verliet het hotel.

Op korten afstand van het gebouw passeerde hij Sullivan.

Raffles herademde, toen hij bedacht, dat het weinig had gescheeld, of hij was door den diamantkoning op heeterdaad betrapt.

DUBEC RECLAME.

Reeds verschenen :

Mary Pickford en

Lillian Gish.

Thans : Constance Talmadge.

VIERDE HOOFDSTUK.

Een zeldzame diefstal.

Aan het station wachtte Brand op hem en beiden stegen in den trein, die even over zevenen naar Londen terugkeerde.

De secretaris wist niet, met welk doel de reis naar Brighton was ondernomen geworden, maar daar hij den indruk had gekregen, alsof Raffles den laatsten tijd in volslagen zenuwachtigheid handelde, vroeg hij nergens naar.

In plaats van naar huis te gaan, toen zij in Londen arriveerden, begaf Raffles zich, die nu weer heel vroolijk en opgeruimd was, naar Oxfordstreet, waar zij in de lokalen van de Windsor Club een laat souper gebruikten. Toen zij hiermede gereed waren, was het reeds over twaalf en Raffles informeerde op opgewekten toon of Brand er iets voor voelde een wandeling in de maneschijn langs het Victoria-Embankment te maken.

Brand, die er niets van begreep, maar veel te blij was, dat de droefgeestigheid van zijn vriend geheel verdwenen was, stemde onmiddellijk toe en beiden wandelden op hun gemak door de verlaten Londensche straten.

Na een wandeling van een uur, (het was toen één uur na middernacht,) bleef Raffles voor het huis van Sullivan staan.

„Wat wil je hier?“ fluisterde Brand, toen Raffles een raam van de benedenverdieping geruischloos openmaakte en Brand beduidde hem te volgen.

„In dit huis bevindt zich de strong-room,“ was het eenige antwoord, dat hij kreeg.

„Je hebt geen handwerktuigen bij je,“ zei Brand.

„Zeer zeker,“ lachte Raffles, „ik heb alles

bij me, wat ik noodig heb. Doch spreek nu niet meer, wat ik je verzoeken mag. Volg me en be- waar het stilzwijgen.“

Voorzichtig, ieder geruisch zorgvuldig vermijdend, sloop het tweetal over de trappen naar de werkkamer van Sullivan.

Zeer gemakkelijk opende Raffles de deur, die toegang gaf tot het vertrek; hij begaf zich naar den muur tegenover de boekenkast, drukte op het geheime knopje dat zich naast de massieve kast bevond, en onmiddellijk draaide de muur, door het electricisch contact, dat nu werd gemaakt, open.

De lange gang lag voor hen en ze ademden de ijskoude lucht in, die hier hing. Zij volgden de gang, die langzaam naar beneden liep, en na eenige minuten bevonden Raffles en Brand zich in het geheimzinnig onderaardsch verblijf.

Raffles drukte op den hevel, die aan een der muren was aangebracht, het water vloeyde uit het bassin en de schatkamer vertoonde zich aan hunne blikken.

Nu kwam echter het moeilijkste.

De Groote Onbekende moest, om veilig verder te kunnen werken, de geleidingen doorsnijden, die de strong-room als een spinneweb omgeven, en die, zoodra het slot geopend zou worden, door electricische bellen de politie zouden waarschuwen.

Zoals het meermalen gaat bij het uitvoeren van groote werken: bij de constructie van dezen veiligheidsmaatregel was de technische kennis der makers niet geheel toereikend geweest.

Het was onmogelijk geweest om de draden door de granietplaten en gepantserde muren onzichtbaar aan te leggen.

Spoedig had Raffles de geleidingen ontdekt en met een draadtang sneed hij de draden door.

Nu was elk gevaar voor hem uit den weg geruimd.

Hij lachte hartelijk, toen hij het slot opende, dat op zijn eigen voorstel op den naam Raffles was gesteld.

Brand was sprakeloos van verbazing, toen hij dit alles zag gebeuren.

Het geheele geval kwam hem voor als een droom of als een episode uit een der sprookjes van „Duizend en één nacht“.

Raffles kwam hem niet meer voor als een mensch, maar als een machtig tovenaer, begaafd met geheimzinnige krachten.

Een kreet van bewondering ontsnapte aan zijn lippen, hetgeen niet te verwonderen was, toen hij in het licht van verscheidene elektrische lampen, die de beroemde schatkamer van den diamantkoning verlichtten, in duizenden kleuren de kostbaarste steenen der wereld in hun glazen vitrines zag fonkelen en schitteren. Het was een oogverblindend schouwspel.

Raffles echter verwaardigde deze kostbaarheden nauwelijks met een blik.

Hij opende een grooten zak, die op een bank stond, en waarin zich ruwe, ongeslepen kleine diamanten bevonden.

Nadat hij een breeden gordel te voorschijn had gehaald, die eene massa kleine zakjes bevatte en dien hij zorgvuldig onder zijn kleeren verborgen had gehouden, begon hij al die zakjes met ruwe diamanten te vullen.

„Wonderlijk“, mompelde Brand, „die heele pracht laat hem onverschillig, en alleen van de ongeslepen steenen steekt hij handenvol in den zak.“ (Zie het titelblad.)

Nadat Raffles den gordel met de kleine, onooglijke steenen had gevuld, sloot hij den zak weer en verliet, tot de grootste verbazing van Brand, het vertrek.

„Is dat alles, wat je de moeite waard vindt om mee te nemen,“ vroeg de secretaris vol verbazing aan zijn vriend.

Raffles lachte hartelijk.

„Ja, mijn beste Charly, in de geslepen steenen stel ik op het oogenblik niet het minste belang. Als jij er een mee wilt nemen, ga je gang, er zijn er genoeg. Sullivan zal er niet armer door worden.“

Brand kon geen weerstand bieden aan de verleiding.

Hij koos een kostbaren edelsteen uit, stak hem in zijn borstzak en volgde daarna Raffles, die hem reeds vol ongeduld bij den uitgang wachtte.

Hier overhandigde zijn vriend hem den ta-

melijk zwaren gordel met de ruwe diamanten en zei:

„Ga nu weer naar boven, dan zal ik de strong-room sluiten.“

Na eenige minuten was de granietmuur weer naar boven gekomen en vulde het water het bassin.

Een zacht klokkend geluid was alles wat gehoord werd.

Geruischloos voortlopend, verlieten de vrienden het huis langs denzelfden weg, dien ze waren gekomen.

Brand ademde verlicht op, toen zij eindelijk in een taxi zaten en naar huis terugkeerden.

De handelwijze van Raffles kwam hem nog steeds totaal onbegrijpelijk voor.

„Ik begrijp niet, waarvoor jij je de moeite hebt gegeven om in de strong-room van den diamanthandelaar binnen te dringen, terwijl je je tevreden stelt met dat waardelooze goedje,“ meende hij te moeten aanmerken.

„Ik heb je al meer dan eens gezegd,“ antwoordde Raffles lachend, „dat het heel goed is, dat je niet alles begrijpt. Wanneer je altijd zou weten, welk voornemen ik had, dan zou je ongetwijfeld zoo zenuwachtig zijn, dat je mij niet tot steun was en ik je voor niets zou kunnen gebruiken.“

Stel gerust vertrouwen in mij en verlaat je op mij.

„Het eenige, dat ik je nog zeggen kan, is dat het wegnemen van deze onooglijke steentjes in verband staat met mijn plannen in Afrika ten voordeele van die arme kolonisten, die wij daar achter hebben gelaten. Als ik alleen om mijn eigen belangen gedacht had, zou ik wel een paar van die mooie, flonkerende, vonken sproeiende steenen hebben meegenomen. Maar, laten we maar denken, wat in het vat zit verzuurt niet.“

Toen zij thuis waren gekomen belde Raffles door middel van de huistelefoon Henderson op en vroeg of de goede kerel in staat en bereid was hem dienzelfden nacht nog even naar Brighton te brengen.

„Jawel mylord,“ luidde het op ongewekten toon gegeven antwoord van den goetdigen reus. De benzinetanks zijn vol en ik heb net behoefte aan een ritje in de frissche lucht. Het is hier vreeselijk bedompt in mijn slaapkamer!“

Tien minuten, nadat Raffles de hoorn op den haak had gelegd, stond de groote open torpedo voor de deur en Raffles kon instappen. Daar Brand geen zin had om mee te gaan, aangezien hij te veel slaap had, maakte Raffles den rit alleen en was zijn vriend er dus ook geen getuige van, dat zijn vriend te Brighton aankwam juist op het oogenblik, dat Sullivan was opgestaan.

Raffles had zich in de auto wederom vermomd als Lord Melbourne.

Hij wachtte in de gang voor de kamer van

Mr. Sullivan, daar de kellner hem had meege-deeld, dat Mr. Sullivan juist bezig was, een bad te nemen.

„Dat is geen bezwaar," sprak Raffles, „ik ben een goede kennis van mijnheer, laat mij gerust naar binnegaan."

De kellner durfde den voornamen vreemde-ling niet tegen te spreken en opende de deur, die toegang gaf tot Sullivans vertrek.

Koelbloedig stapte Raffles uit het salon, waarin de kellner hem had gebracht, in het aangrenzende slaapvertrek, vanwaar een kleine deur toegang verleende tot de daarnaast gelegen badkamer.

Raffles vernam duidelijk het proesten en plassen van den badenden Sullivan. Deze echter kon niet hooren, hoe Raffles den van hem weggenomen sleutel weer in de leeren tasch borg.

Nadat dit werkje was verricht ging de groote onbekende kalm naar het salon terug en wachtte tot Sullivan zou verschijnen.

De diamantkoning stond versteld, toen hij den vermeenden Lord Melbourne in zijn salon aantrof.

„Ik ben hedenmorgen vroeg in Brighton aan-gekomen," zeide Raffles, „en was van plan hier eenige dagen door te brengen.

Maar daarjuist ontvang ik een telegram, waardoor ik naar Londen wordt teruggeroe-pen. In elk geval laat ik mij het genoeg niet ontnemen, met u te ontbijten."

Sullivan was zeer verheugd over de voor-komendheid, die zijn voornamen kennis hem toonde en in de meest opgeruimde stemming begaven beiden zich naar de eetzaal.

Zij brachten nog eenigen tijd in aangenaam onderhoud met elkaar door en toen de tijd van vertrek voor Lord Melbourne was aangebro-ken, bracht de diamantkoning hem persoonlijk naar het station.

Tegen het midden van den dag bevond de Groote Onbekende zich weer in zijn studeer-vertrek. — De diamantkoning had niet op-gemerkt, dat hij gedurende één nacht niet in het bezit was geweest van den sleutel, die toe-gang gaf tot zijn strong-room. —

„Zie zoo," zei Raffles, terwijl hij zich eens duchtig uitrekte en uit den grond van zijn hart geeuwde, „ik heb een paar welbestede dagen achter den rug en heb zin eens stevig uit te rusten, temeer daar ik van plan ben morgen weer naar Afrika te vertrekken..."

„Hè, wat zeg je?" riep Brand uit, terwijl hij

zijn mond wagenwijd opensperde, zoodat de sigaar, die hij juist aangestoken had, op den grond rolde.

„Pas op Charly," zei Raffles doodbedaard, „raap je sigaar op, anders brandt er een gaatje in het tapijt en dat zou zonde zijn. Zoo, mooi, dank je! Ja, net wat ik zeg: we gaan morgen weer naar Afrika, maar nu op eenigszins an-dere manier.

„Henderson heeft op mijn verzoek „de Zee-meeuw" geheel zeewaardig gemaakt en het noodige ingeslagen. Alleen weet ik niet of hij er in geslaagd is die sleeptros..."

„Sleeptros?!" riep Brand uit.

„Ja, laat me even uitspreken, die sleeptros te krijgen, die ik hem opgedragen had te koo-pen."

„Nemen we dan wat mee op sleeptouw?" vroeg Brand hoe langer hoe meer verwonderd.

„Ja," hernam Raffles, onderwijl naar harte-lust geeuwend, „een stevigen zeewaardigen lichter met een aardig allegaartje er in."

„Wat dan?" vroeg Brand nieuwsgierig.

Raffles geeuwde eerst nog eens en begon toen op te noemen:

„Tachtig geweren, honderd kisten met pa-tronen, twee kleine kanonnen, tien revolvers en tien degens..."

„Lieve hemel," viel Brand hem in de rede. „Het lijkt wel een heel arsenaal. Wat moeten we daar allemaal mee uitvoeren?"

„Dat zal je wel zien," luidde het antwoord, „maar als je me nu niet laat uitspreken, dan zeg ik geen woord meer en ga linea recta naar bed, want ik val gewoonweg om van den slaap. Waar waren we ook weer? O ja, tien degens. Drie honderd houten deelen, scherp aange-punt, drie rollen prikkeldraad, twee paar-den..."

„Twee paarden?!" wierp Brand er tusschen met een ongeloovigen trek op zijn gelaat.

„Sssst... sssst, ik ben nog niet uitgespro-ken... drie paarden met tuigage, tachtig uniformen, een veldkeuken, leeftocht voor tachtig man voor den tijd van drie maanden... drie... maanden... drie... maanden... drie..."

Raffles had onder het spreken zijn oogen gesloten en herhaalde als onbewust de laatste woorden een paar maal en toen viel zijn hoofd op zijn borst. Hij was ingesluimerd en Brand kon hem met geen mogelijkheid meer wakker krijgen.

VIJFDE HOOFDSTUK.

Een zaaiër ging uit om te zaaien.

Na eene voorspoedige reis van twee weken landden Raffles en zijn getrouwe voor de tweede maal in Kilambayo.

Dat was eene vreugde voor de arme achtergebleven kolonisten, die reeds alle hoop hadden opgegeven uit hun ellendigen toestand verlost te zullen worden.

Raffles en Brand kwamen handen te kort om alle handen, die naar hen uitgestoken werden te drukken. Hij was zoo goed niet of hij moest een redevoering houden en hij voldeed hieraan gaarne, daar hij den kolonisten ook werkelijk een heele boel te zeggen had. Toen hij gedaan had klonk een luid tot drie maal toe herhaald: „Hoera!” en daarna ging men aan den arbeid, zooals Raffles hun gezegd had.

Vele dagen achtereen waren alle kolonisten in den weer.

Het begon al met het zenden van groote houtvloten naar den lichter, die door Raffles met zijn „Zeemeeuw” mee op sleeptouw was genomen. Zooals gezegd bevatte deze lichter allerlei goederen van den meest uiteenlopenden aard en het duurde eenige dagen voor men alles, wat dit schip bevatte, aan land had gehaald. Maar toen het er eindelijk was, kon men in goeden ernst aan den slag gaan.

Allen hielpen hierbij mee. Mannen zoowel als vrouwen, terwijl ook de kinderen, voor zoover zij daartoe in staat waren, een handje bijdroegen.

Begonnen werd met eenige groote plaatijzeren loodsen op te richten, om alle goederen in op te slaan, daar somwijlen hevige regenbuien losbarstten, welke in staat zouden geweest zijn vele der goederen te bederven.

Deze loodsen werden opgericht een heel eind landwaarts in en toen dit geschied was, bestond het eerste werk, waaraan de kolonisten zich onder toezicht van Henderson wijdten, uit het maken van een groote houten palissade, die aan de voorzijde en bovenop met dikke lagen prikkeldraad werd versterkt. Achter de palissade werd een groote deur gemaakt, welke toegang gaf tot de terreinen, waarbinnen de kolonisten zich, als het nacht werd, terugtrokken.

Binnen een week was de kolonie uitstekend georganiseerd. Alle woningen en de plaatijzeren loodsen waren binnen de omheining gelegen en deze was zoodanig versterkt dat het een vesting gelijk was en niemand er in kon binnendringen, zonder toestemming van de wachtposten, die Raffles bij de groote poort had opgesteld.

Een grappig incident deed zich voor, toen

op zekeren dag de dikke negerin, die gedurende de afwezigheid van Raffles van haar toch reeds spaarzame kleedij nog meer had verloren, zoodat zij zich in al haar onschuld voor de kolonisten vertoonde, hetgeen natuurlijk niet naliet de noodige hilariteit te wekken, aan kwam dragen met haar geheele hebbens en houwen.

Zij had met de andere aanwezigen op de kust, onder wie eenige beambten van de Koloniale Vereeniging, met toenemende verwondering het drukke bedrijf gade geslagen en scheen er zooveel van te begrijpen, dat er een man was gekomen, die de kolonisten zeer genegen was en van plan scheen te zijn hen tegen naderende gevaren te beschermen. Daar wilde zij ook bij zijn en was uiterst teleurgesteld, toen Raffles haar den toegang tot het kamp weigerde.

Ongetroost moest zij zich weer naar haar oude standplaats begeven.

Toen ongeveer een week na aankomst van Raffles, alles keurig in orde was, liet hij de geheele kolonie binnen de omheining bij elkaar roepen en sprak hij allen opnieuw toe. Hij deelde de menigte mede, dat hij uit de aanwezige mannen een soort lijfwacht wilde samenstellen, die tot taak zou hebben de eigendommen, welke hij van de Koloniale Vereeniging gekocht had, in geval van nood, te beschermen.

Hij zocht met behulp van Brand en Henderson een tachtig manschappen uit en stak hen in de uniformen, die hij had meegenomen. Deze bestonden uit een zeer lichte stof van khakikleurig katoen, zoodat zij niet hinderlijk was bij de hitte, die hier heerschte. Ook had hij voor de andere mannen en ook voor de vrouwen en kinderen practische en doelmatige kleeding medegebracht, zoodat allen zich weldra zeer behaaglijk gevoelden.

De mannen in uniform kregen nu geweren en met behulp van Brand en Henderson, benevens eenige kolonisten, die vroeger in dienst waren geweest, richtte hij zijn lijfwacht tot een zeer bruikbaar legertje af. Binnen enkele dagen marcheerden zij en voerden de verschillende handgrepen met hun wapens uit, alsof zij hun geheele leven niets anders hadden gedaan.

Vervolgens liet Raffles de noodige schietoefeningen houden en toen dat alles naar bevrediging ging, waren er nog geen twee weken verlopen, sedert zijn aankomst te Kilambayo.

Daar Raffles uit informatie bleek, dat er binnen enkele dagen een nieuwe zending land-

verhuizers uit Europa werd verwacht, liet hij het kamp in staat van verdediging brengen. Onder aanvoering van hem zelf, Brand en Henderson kregen allen hun plaatsen aangewezen, terwijl de handigste vrouwen gezet werden aan de vervaardiging van pluksel en verbandmiddelen in een gedeelte van de loodsen, dat tot een soort hospitaal werd ingericht.

Uit alles bleek, dat Raffles van plan was zijn eigendom aan deze kust, die toch eigenlijk niets anders was dan een kale, zandige vlakke met hand en tand te verdedigen. Op alle vragen van Brand bleef hij echter het antwoord schuldig.

„Nog even geduld m'n jongen,” placht hij op elke vraag te antwoorden, „het zou jammer zijn, als ik je nu alles al ging vertellen, dan ging de aardigheid er af. Buitendien weet ik niet of dit alles wel noodig zal zijn. Het zijn eigenlijk niets anders dan veiligheidsmaatregelen.”

Toen alles gereed was zei Raffles op den avond van den laatsten dag, vóór dien, waarop het schip uit Antwerpen verwacht werd, tot Brand:

„Ik ga vannacht een onderzoekingsstocht door het mij toebehoorende land ondernemen.”

Brand keek hem verbaasd aan.

„Wil je hyena's schieten of eenige uitgehongerde jakhalzen?” vroeg hij spottend.

„Dat nu juist niet!” lachte Raffles. „Ik wil menschen vangen en jij moet me helpen.”

Brand begreep weer niets van dit antwoord. Het was hem nog steeds een duistere zaak, wat Raffles gedurende de laatste weken in het schild voerde.

Niettemin was hij onmiddellijk bereid met zijn vriend mede te gaan en weldra zaten de vrienden te paard. De wachten deden de poort open en terwijl zij het geweer presenteerden voor den generaal, zooals zij Raffles noemden en diens adjudant, waarmee Brand werd betiteld, vertrokken de beide mannen op hun geheimzinnigen tocht.

Het was prachtig weer. Een tropennacht op zijn schoonst.

De maan scheen helder en een stijve bries woei verfrisschend uit den oceaan.

Zwijgend reed Brand naast Raffles over de mijlenverre woestenij.

Raffles had, zooals de secretaris had opgemerkt, aan zijn zadel een leeren zak bevestigd.

Toen ze ongeveer twee Engelsche mijlen van Kilambayo waren verwijderd, begon Raffles een melodie uit een bekende operette te fluiten en gaf zijn paard de sporen.

Af en toe greep de Grootte Onbekende in de leeren zak en Brand, die zijn vroolijk fluiten aanhoorde en hem iedere paar seconden een eigenaardige handbeweging zag uitvoeren, schudde bedenkelijk het hoofd en begon zijn

vriend nu voor een zonderlinge maniak aan te zien.

Nadat Raffles volle drie uur op deze vreemde manier was bezig geweest, riep hij tot Brand:

„Kom, nu gaan wij naar huis terug!”

„Zou je mij niet eens willen uitleggen”, vroeg Brand, toen hij met zijn paard dicht naast Lord Lister reed, „wat je zonderlinge manier van doen eigenlijk beteekent?”

Raffles antwoordde glimlachend:

„Ik heb mijn velden verzorgd en als een goede landbouwer mijn zaadkorrels uitgestrooid.”

„Ik begrijp er niets van”, zuchtte Brand. „Jij wordt langzamerhand voor mij een raadsel.”

Zwijgend reden zij voort.

De dag begon reeds aan te breken toen zij in de kolonie terug keerden. Raffles verdeelde nu zijn tijd zoodanig, dat hij overdag sliep en des nachts zijn geheimzinnige ritten herhaalde.

En Brand pijnigde zijn hersens, maar begreep niets van het doen en laten van zijn vriend.

Zoo onverklaarbaar had Raffles, volgens zijn overtuiging, nog nooit gehandeld, hoewel het toch reeds herhaaldelijk was voorgekomen, dat Brand geruimen tijd noodig had gehad om de bedoelingen van zijn vriend te begrijpen.

„Sir, een stoomboot nadert de haven!”

Met deze mededeeling wekte op zekeren dag een der sergeants, die de wacht had, den Grooten Onbekende uit zijn rustigen slaap.

Raffles verliet zijn rustplaats, begaf zich op het dak van een der loodsen en keek eenigen tijd aandachtig door zijn verrekijsker.

Weldra kon hij onderscheiden, dat de stoomboot, die inderdaad de kust naderde, een schip van de Koloniale Vereeniging was, daar het de vlag der vereeniging voerde.

„Hallo jongens!” riep Lister, „we krijgen gezelschap. Kom, wij zullen ons op alles voorbereid houden. Wie weet, wat deze boot ons brengt.”

Hij liet nu de kisten, die met patronen waren gevuld, openen, wapende zijn mannen en sprak tot hen:

„Ik hoop, dat gij mij in alles, wat ik nu van u zal verlangen, zult gehoorzamen. Men zal wellicht beproeven om mij hier van mijn eigen grond, dien ik heb gekocht, te verdrijven. Gij allen weet evengoed als ik, dat de Koloniale Vereeniging geen land meer hier aan de kust bezit en dat ik van u en van de Vereeniging zelf het land heb gekocht.”

„Zeker, dat is waar,” antwoordden de mannen en uit hun oogen sprak oprechte verontwaardiging, toen zij zich herinnerden, op welke schandelijke wijze zij door de Koloniale Vereeniging bedrogen waren.

Raffles liet aan een vlaggestok naast zijn tent de Engelsche vlag ophijschen.

Twee uur later had de stoomboot het anker uitgeworpen en een groot aantal kolonisten, onder begeleiding van zes beambten, maakte zich gereed om den bodem van Kilambayo te betreden.

Hoe verbaasd waren allen, toen zij, die in het eerste roeibootje aan land werden gebracht, werden begroet door Raffles, in keurige uniform en aan het hoofd zijner gewapende manschappen, die hun toeriep:

„Wat wenscht gij? Zonder mijn voorkennis zet niemand hier een voet aan wal.”

„Wie zijt gij?” klonk het terug.

„De eigenaar van dit land,” antwoordde de generaal. „Ik zal elke poging om deze kust te betreden met de wapens in de hand verhinderen.”

Raffles zag, hoe de beambten de hoofden bij elkaar staken en geheimzinnig samen fluisterden en na eenige minuten gaven zij bevel om het bootje naar het schip te laten terugkeeren.

Bijna een half uur verliep.

Toen vertrokken vier booten tegelijkertijd van het stoomschip, waarin Raffles door een kijker gewapende matrozen zag zitten.

„Het komt er nu op aan, mannen,” riep hij zijn lijfwacht toe, „zij willen ons met geweld verdrijven. Wij zullen ons verdekt opstellen.”

„Niemand mag schieten, voordat daartoe bevel is gegeven. In ieder geval moeten zoo veel mogelijk menschenlevens gespaard worden. In onze verschansing bevinden wij ons in een veel sterkere positie, dus behoeft niemand bang te zijn voor sneuvelen of ook maar verwondingen. Zoodra gij van uw commandanten daartoe bevel ontvangt, moogt ge schieten, maar niet eer.”

Hij ging nu met zijn manschappen achter de schietgaten in de palissade liggen, zoodat het voor de matrozen in de booten een onmogelijkheid was om hen te treffen.

Zoodra het Raffles voorkwam, dat de eerste boot dicht genoeg bij was gekomen, nam hij zijn geweer op, mikte kalm en bedaard op den zijkant van het naderende bootje, onder de waterlinie, en vuurde.

Duidelijk kon Raffles waarnemen, hoe de kogel in de boot drong.

Het duurde slechts eenige seconden, of reeds moesten de matrozen in het bootje hun best doen om het binnendringende water uit te scheppen.

Een tweede schot van Raffles volgde, en nu moesten de matrozen in allerijl trachten hun leven te redden.

Hun kameraden kwamen hun ter hulp en konden nog juist, met inspanning van al hun krachten, de matrozen uit het snel zinkende bootje redden.

Haastig roeiden zij naar het stoomschip terug.

Zij gaven hun pogingen op, om met geweld aan land te komen.

Een luid „hoera!” van Raffles en zijn mannen weerklonk over het water, toen de matrozen aan boord terugklauterden.

Omdat het water hier zeer ondiep was, moest de stoomboot op een afstand van een halve Engelsche mijl van de kust verwijderd blijven.

Bijna een uur verliep, voordat opnieuw een boot werd uitgezonden, waarin Raffles, behalve twee matrozen, den kapitein van het schip en een beambte der koloniale vereeniging ontdekte, welke een witte vlag hadden geheschen.

„Zij komen nu om met ons te onderhandelen,” zei Brand, die door een prismakijker tuurde.

Raffles liet de boot landen en ging, omringd door zijn manschappen, de aankomenden tegemoet.

„Met welk recht,” zoo begon de kapitein, „ontvangt gij ons op vijandelijke wijze?”

De Groote Onbekende keek hem met trotsche blikken aan.

„Oplichters en bedriegers ontvangt men niet op fatsoenlijke manier,” luidde het antwoord.

„In hoeverre hebben wij ons dat aan te trekken?” vroeg de kapitein.

„Wel,” antwoordde Raffles, „dat is heel eenvoudig, zou ik denken. Gij hebt daar aan boord een groot aantal kolonisten, die van de koloniale vereeniging land hebben gekocht.”

„En ik zou denken,” hernam de kapitein, „dat dit iets is, waar gij niets mee te maken hebt. Het verkoopen van grondgebied is immers het doel der vereeniging?”

„Gij vergist u, kapitein,” hernam Raffles, „want de koloniale vereeniging heeft hier geen land in eigendom.

„Zooals ik u met mijn officieele stukken kan bewijzen, ben ik eigenaar van al het land en ik verbied ieder, die niet mijn particuliere toestemming heeft, hier een voet aan wal te zetten.”

De kapitein wendde zich tot den beambte der vereeniging, die met een verlegen lachje naar het gesprek had staan luisteren:

„Wat hebt gij hierop te antwoorden?” vroeg de kapitein.

„Die heer moet zich vergissen!” luidde het antwoord.

„Ik zal u bewijzen, dat dit niet het geval is!” riep Raffles uit. „Ik kan mij onmogelijk vergissen, want ik ben in het bezit van de gezegelde en onderteekende koopcontracten, betrekking hebbende op dezen grond.

„Maar uw vereeniging bestaat uit bedriegers en oplichters.

„Zij verkoopen den grond van deze kolonie zoo dikwijls als zij kunnen.

„Tot dusverre ben ik, met de mannen, die gij hier voor u ziet, de eerste kolonisten, die noch door honger of dorst zijn omgekomen, noch door de neegers werden omgebracht.

„Maar nu keert gij naar huis terug. Vertel uw directeur, dat hij, die een kuil graaft voor anderen, er dikwijls zelf invalt. Zeg hem, dat ik meer dan tevreden ben over den goedkoopsten aankoop van deze kolonie, want — —” Raffles zweeg even en haalde met glimlachend gelaat een klein katoenen zakje te voorschijn, „ik zal u iets meegeven voor uw directeur.”

Hij opende het zakje en nam er eenige kleine, bruine steentjes uit, die als ongezuiverde suikerkorrels in de zon glinsterden.

Eén daarvan gaf Raffles aan den kapitein en vroeg:

„Weet gij, wat dat is?”

„Nee,” antwoordde de ander in gespannen aandacht.

Lachend vervolgde de groote onbekende:

„Die zaadjes groeien op mijn landerijen. Zoover als gij kunt kijken in zuidelijke richting, is de grond als bezaaid met deze steentjes. Men behoeft er niet eens naar te graven, zij liggen dadelijk aan de oppervlakte.”

De kapitein bekeek het steentje in zijn hand en wist niet, wat hij er mee moest beginnen. De beambte der vereeniging echter, die lang in Zuid-Afrika had gewoond, keek ernaar met schitterende oogen, waarin hebzucht te lezen stond.

Raffles zag dit alles en amuseerde zich kostelijk.

Daarop nam hij een tweede steentje, zoo groot als een erwt, uit zijn linnen zakje en, terwijl hij het aan den beambte gaf, zei hij:

„Ik schenk u ook een dergelijk souvenir, bewaar het goed, en laat het vooral aan uw directeur zien.”

„Wat beteekenen die steentjes nu eigenlijk? Ik begrijp er nog niet veel van, om u de waarheid te zeggen!” zei de kapitein tot den beambte.

„Een diamant!” fluisterde deze, en een koude rilling van zenuwachtigheid liep den man langs den rug.

„Juist, het zijn diamanten,” herhaalde de Groote Onbekende, „en ik hoop binnen eenige weken zooveel gevonden te hebben, dat wij inderdaad dat zijn, wat gij in uw blufferig prospectus hebt betiteld met het woord: millions.”

In groote ongewondenheid keerden de beambten met den kapitein aan boord van de stoomboot terug, waar onmiddellijk door de aanwezige beambten der maatschappij een beaardslaging gehouden werd. Nadat zij het groote nieuws hadden vernomen, besloten zij met algemeene stemmen dadelijk naar Antwerpen terug te keeren, teneinde met den directeur der Koloniale Vereeniging de zaak te bespreken.

DUBEC RECLAME.

Meerdere Filmsterren volgen. Vraagt voorwaarden in den Sigarenwinkel of bij den fabrikant.

ZESDE HOOFDSTUK.

De bespreking.

De directeur der Koloniale Vereeniging Ebenhaezer, de heer Van Mvendorp, bevond zich in een toestand van zenuwachtige opgewondenheid over de berichten, die de kapitein en de teruggekeerde beambten hem uit Afrika hadden gebracht.

Onmiddellijk had hij een algemeene vergadering van commissarissen bijeen geroepen, om te overleggen, wat in zake deze buitengewone gebeurtenis moest geschieden.

O, hij kon zichzelf wel met de vuist tegen het voorhoofd slaan, als hij over den loop van het gebeurde nadacht!

Hij voelde den bodem onder zijn voeten wankelen, als hij overwoog, dat hij den grond, die millioenen waard bleek te zijn, voor zoo weinig geld had verkocht.

Steeds weer opnieuw onderzocht hij de twee diamanten, die de beambte en de kapitein hem hadden gebracht.

Hij twijfelde er geen oogenblik aan, dat hetgeen hij hier in zijn handen hield, werkelijk diamanten waren, maar hij had er niet genoeg verstand van, om te kunnen zeggen of deze steenen inderdaad een groote waarde vertegenwoordigden, of dat het zoogenaamde twee-

de kwaliteit was. Om zich hierover zekerheid te verschaffen, had hij eenige dagen geleden een expert ontboden, een zekere Henri Villard, een der voornaamste diamanthandelaren van Antwerpen, die in voortdurende relatie stond met de grootste Amsterdamsche diamantslijperijen.

Juist toen hij voor de honderdste maal de diamanten door een loupe had bekeken, werd de heer Henri Villard aangediend en Myendorp haastte zich den man te ontvangen.

Zorgvuldig en behoedzaam opende de directeur der Koloniale Vereeniging het cartonnen doosje, waar de beide onooglijke bruine steentjes in lagen en gaf ze den deskundige in handen.

Met gespannen aandacht keek hij naar het gelaat van den kenner, terwijl deze de steenen onderzocht met een sterke loupe.

Het duurde eenige minuten, voordat deze antwoordde:

„Mijnheer de directeur, deze beide steenen blijken mij na nauwkeurig onderzoek, zonder eenigen twijfel, diamanten van zeer zuiver gehalte!”

Dikke zweetdruppels verschenen op het voorhoofd van den directeur en met zijn zijden zakdoek veegde hij eerst eenige keeren over zijn vuurrood gelaat, voordat hij kon vragen:

„Vergist gij u niet?”

„Vergissing is ten eenenmale onmogelijk,” luidde het antwoord. „Ik ben zeer gaarne bereid om de steenen te koopen.”

Weer haalde de directeur zijn zakdoek te voorschijn, verkoelde hiermee zijn verhitte wangen en sprak met heesche stem:

„Dus werkelijk diamanten!”

Hij keek bij deze woorden den diamanthandelaar aan, alsof hij door een groot onheil was getroffen en deze verbaasde zich uitermate over de vreemde houding van den directeur.

„Mag ik vragen, mijnheer Van Myendorp,” vroeg Villard ten slotte, „vanwaar deze diamanten komen?”

„Zeker,” antwoordde de ander, „zij zijn gevonden in den bodem van onze Afrikaansche kolonie.”

In het volgende oogenblik had hij reeds berouw over deze mededeeling; hij zag in, dat het een groote onvoorzichtigheid van hem was geweest.

Niemand, behalve de vereeniging zelf, moest iets van deze vondst weten.

De oogen van den diamanthandelaar schitterden, hij reikte den directeur de hand en sprak op opgewonden toon:

„Sta mij toe, dat ik u van harte geluk wensch met deze waardevolle ontdekking. Dat zal een opschudding te weeg brengen in de diamantwereld!”

„Zwijg! Zwijg!” riep de directeur der Koloniale Vereeniging uit, terwijl hij een smeeken-

de handbeweging maakte. „Niemand mag nog iets van de zaak weten! Eerst moet het feit werkelijk zijn vastgesteld en moeten wij er ons persoonlijk van hebben overtuigd, van hoe groote waarde het gevondene is, dat aan een onzer beambten in de kolonie is te beurt gevallen.”

„Dat zal niet lang een geheim kunnen blijven,” antwoordde de juwelier, „waar deze steenen gevonden zijn, daar zijn er veel meer!”

„Meent gij dat inderdaad?” vroeg van Myendorp.

„Ongetwijfeld! Ik wil u gaarne een raad geven, die voor u van groot belang zal zijn, mits gij mij in de winst wilt laten deelen.”

„Later, later!” riep de opgewonden directeur uit.

„Dan zou het wel eens te laat kunnen zijn, mijnheer van Myendorp!” zei Villard koeltjes.

„Spreek dan!” stiet van Myendorp uit.

„Geef mij het monopolie van den aankoop der steenen van uw vereeniging, dan wil ik met u de helft van de winst bij verkoop deelen.”

De directeur der Koloniale Vereeniging glimlachte bij het hooren dezer woorden; het was het sluwe lachje van een vos.

De diamanthandelaar begreep de bedoeling ervan en zei:

„Gij denkt misschien, dat ik mijzelf wil bevoordeelen, ten koste van u, maar dat is in 't geheel niet het geval. Gij zoudt van geen enkelen diamanthandelaar een hooger markt-prijs per karaat krijgen, dan wat ik u betaal en niemand zou de steenen voor u slijpen.”

„Waarom niet?” vroeg van Myendorp.

Nu gleed over het gelaat van den handelaar in juweelen een sluwe lach. Hij antwoordde:

„Hebt gij wel eens gehoord van den Engelschen diamantkoning Sullivan en diens diamanttrust?”

„Nee.”

„Nu dan. Die trust koopt of liever bezit alle aanwezige voorraad aan ruwe steenen. De trust bepaalt de prijzen en beheerscht de markt.

Zoodra de diamant-trust iets zal vernemen omtrent de nieuw-ontdekte velden, zal hij met alle middelen, welke hem ten dienste staan, beproeven, de steenen, of beter gezegd de mijnen, in zijn bezit te krijgen, opdat geen concurrent den prijs zal kunnen vaststellen.”

„Ik begrijp u,” antwoordde de directeur der Koloniale Vereeniging, „gij wilt met mij te zamen concurreeren tegen den trust.”

„Juist, mijnheer,” luidde het antwoord.

„Goed, wij zullen dat samen in orde maken. Nu moet gij mij echter verontschuldigen. Ik hoor, dat in de bestuurskamer de heeren reeds op mij wachten.

„Wij spreken elkaar morgen wel nader.”

Van Myendorp nam afscheid van den dia-

manthandelaar en begaf zich naar het aangrenzende vertrek.

De zaal was schitterend verlicht, hoewel het nog dag was.

Alle ramen waren goed gesloten en met zware gordijnen behangen.

Het maakte den indruk, alsof het daglicht geen getuige mocht zijn van de geheime besprekingen, welke gehouden werden door het bestuur van de Koloniale Vereeniging, die daar had plaats genomen aan de met groen laken bekleede tafel.

Met de ernstige deftigheid, die hij had overgehouden uit den tijd, toen hij nog zendeling was, kwam de directeur der Koloniale Vereeniging de zaal binnen en begroette de verzamelde, in vollen getale verschenen commissarissen met een zalvend lachje.

Daarop nam hij plaats op den presidentszetel aan het hoofd van de tafel.

Het vest plaatste een zwaren, zilveren, drie-armigen kandelaar met brandende kaarsen voor den president en legde een groote portefeuille van bruin leer voor hem op het groene laken.

„Zorg ervoor”, zei de directeur der vereeniging tot den man, „dat niemand, wie het ook mocht zijn, in de nabijheid komt van de gesloten deur van onze vergaderzaal!”

Het vest maakte een diepe, eerbiedige buiging en ging heen.

De heeren commissarissen intusschen, wachtten vol aandacht op de dingen, die komen zouden.

Te oordeelen naar het bevel, dat de directeur daar juist aan den bediende had gegeven, moest er zeker iets buitengewoons te behandelen zijn.

Nu liet de president-commissaris een zilveren bel weerklinken en verleende het woord aan den directeur.

Een algemeene, spannende stilte ontstond. Ieder was vol groote belangstelling.

De directeur der vereeniging stond nu met bijzondere plechtigheid uit zijn zetel op, maakte een buiging voor de aanwezigen en sprak:

„Hooggeachte heeren, leden van den raad van toezicht, heeren commissarissen. Ik heb u voor een buitengewone vergadering bijeen moeten roepen.

„Het verheugt mij en ik ben er u dankbaar voor, dat gij allen in zoo grooten getale zijt verschenen.

„Als een herder, die zijn trouwe kudde om zich heen heeft verzameld, zoo sta ik hier voor u en als een trouwe herder zal ik u den hemelschen zegen mededeelen, die ons is ten deel gevallen.”

Hij nam nu het voor hem staande kleine kartonnen doosje en hield dat eenige oogenblikken in de hoogte.

Met een zoetsappigen glimlach, de oogen opgeslagen naar den hemel, vervolgde hij:

„De hemel moge geven, dat de inhoud van deze kleine papieren doos ons tot vorsten der aarde maakt!”

De aanwezigen wisten niet, of de directeur der Koloniale Vereeniging op dat oogenblik krankzinnig of dronken was, maar één van tweeën was zeker, meenden zij.

Hier en daar fluisterde men elkaar zijn opmerkingen daaromtrent in het oor.

Wat kon dat doosje bevatten?

Een bestraffende blik van den directeur trof hen, die zoo oneerbiedig waren om te durven fluisteren.

En de directeur vervolgde op denzelfden lijmerigen, zoetsappigen toon:

„Ik verzoek den geachten aanwezigen, door geen enkele profane uitlating dit gewichtige, onvergetelijke oogenblik te willen ontheiligen. Waarlijk, deze vergadering zal met gulden letters gegrift kunnen worden in de geschiedenis onzer schoone vereeniging.

„En het vaderland zal, met ons, onschatbare voordeelen van dit uur genieten.

„Het volk zal onze namen vereeuwigen en wij allen zullen voortaan mannen van betekenis zijn voor den bloei van het ons zoo dierbare vaderland!

„Hooge eereteekenen en ridderorden zullen onze borst versieren, de wereld zal zich vol eerbied voor onze macht buigen.

„Staat allen op, mijne heeren, en luistert staande naar dat, wat ik u nu mede te deelen heb.”

Ofschoon een ieder ervan overtuigd was, dat het den man naar den bol was gestegen stonden alle aanwezigen op.

Niemand van hen waagde het, een opmerking te maken.

Intusschen had de nieuwsgierigheid haar toppunt bereikt.

Al die heeren met hun vette, weldoorvoede gezichten, met glimmende kale schedels of gepommadeerde haren, zware, goude horlogekettingen en breede ringen met fonkelende steenen, allen wachtten nu bijna bewegeloos en in groote spanning op de openbaring, die zij van den directeur zouden vernemen.

Met plechtig handgebaar nam deze het dekfel van het kartonnen doosje af.

Alle halzen werden zoo ver mogelijk uitgerekt.

Met de punten zijner vingers haalde de directeur een bruin, glinsterend steentje uit het doosje te voorschijn en hield dat dicht bij de brandende kaarsen.

Niemand begreep, wat dit moest beteekenen.

Een geheimzinnige glimlach trok over het gelaat van den directeur en op een toon, alsof hij een gebed uitsprak, vervolgde hij:

„Gij, mijn waarde vrienden, buigt uwe hoofden neer in het stof en heft uw handen dankend op naar den hemel.

„Heft allen tezamen een lofzang aan, want de hemel heeft een groote weldaad aan ons bezwen.

„De hemel heeft ons meer dan mild gezegd!

„Ziet, mijn lieve vrienden, deze kostbaarheid is in onze kolonie gevonden. Een deskundige heeft mij reeds bevestigd, dus ik deel het u hierbij mede als een onomstootelijke waarheid: Het is een diamant!”

De directeur der Koloniale Vereeniging zweeg.

Niets werd in het vertrek vernomen dan de zware, hijgende ademhaling der aandeelhouders.

Het duizelde hun en met hun geestesoog zagen zij fabelachtige schatten voor zich.

Het onooglijke bruine steentje veranderde in een schitterenden diamant, ter grootte van een kanonskogel.

De groene tafel werd een reusachtige gouden staaf en hun vingers woelden in de onmetelijke schatten, die hen allen tot meer dan millionairs zouden maken. Bergen gouds werden voor hun oogen opgestapeld. Zelfs de wonderbare sprookjes uit de Duizend-en-één Nacht verloren hun betekenis, vergeleken bij hun toekomstbeelden.

Plotseling gaf één der heeren aan zijn bijna bovenmenschenlijke opwindung lucht door het uiten van een onverstaanbaren kreet.

Dit was het teeken tot een algemeen vreugdegejuich.

De ter vergadering samengekomenen liepen en sprongen, met hun handen en armen gesticulerend, als waanzinnigen door elkaar heen.

„Diamanten! Diamanten!” riepen zij elkaar toe.

Als razenden schreeuwden, dansten en lachten zij.

Zij waren aangegrepen door een waren dorst naar goud.

Zelfs de directeur, die zoeven vol zalvende plechtigheid en ernst voor hen had gestaan, had zijn waardige houding vergeten.

Hij was op een stoel geklommen, zwaaide onophoudelijk met zijn bel en schreeuwde:

„Lang leve onze vereeniging. Hoera! Hoera voor de diamanten! De diamanten!”

Daarop tilden twee leden van den raad van toezicht hem van den stoel en droegen hem zoo lang in galop door de zaal, totdat zij alle drie uitgeput en naar adem hijgend op den grond neervielen.

Bijna een kwartier duurde het, eer de diamantkoorts uit de verhitte hersenen week en de rust in zooverre weer intrad, dat de directeur der vereeniging weer aan het woord kon komen.

Ieder bekeek nu aandachtig de beide steentjes; als een bende waanzinnigen verdrongen zij zich om den directeur.

De president-commissaris moest er zelfs bijkomen om de kleine, bruine, op kiezelsteentjes gelijkende bewijsstukken te beschermen tegen de begeerig ernaar uitgestrekte handen.

Het kostte den directeur ontzettend veel moeite om weer stilte te krijgen en toen hem dit eindelijk was gelukt, vervolgde hij zijn rede:

„Waarde vrienden! Gij ziet, dat ik u niet te veel heb beloofd.”

„Neen! neen!” viel men hem in de rede.

„En laat ons er nu eens over nadenken, op welke wijze wij het geluk, dat zich aan ons voordoet, kunnen vasthouden, want het land, waarop deze steenen zijn gevonden, is verkocht!”

Een drukkende stilte volgde op deze mededeeling.

Daarop stond een der aanwezige commissarissen van zijn stoel op en sprak:

„Wij hebben den grond der kolonie reeds veertien maal verkocht. Telkenmale zijn de kolonisten gestorven en luidens de overeenkomst verviel de grond dan weer aan onze vereeniging.

„Zijn de kolonisten, die wij dezen keer naar Afrika hebben gezonden, nog in leven?”

De directeur der vereeniging vouwde de handen over zijn buik, zette een bedroefd gezicht, alsof hij plotseling kiespijn had gekregen en antwoordde:

„Helaas, ja!”

„Allen?” werd er geroepen.

„Allen!” bekende de directeur. „En zelfs nog eenige kolonisten van onze voorlaatste expeditie!”

Een luid „vervloekt” en andere zegewenschen weerklonken uit de monden van deze achtenswaardige mannen.

„Maar hoe is dat mogelijk?” vroeg nu een der leden van den raad van toezicht, „hebben onze agenten dan zoo slecht hun plicht gedaan en het kolonievee niet verder de binnenlanden ingedreven?”

„Helaas, neen!” antwoordde de directeur zijn hoofd schuddend.

„Zijn deze kerels nog in onzen dienst?” vroeg een der commissarissen.

„Dadelijk naar de hel jagen!” schreeuwde een ander.

„Zij zijn al naar de hel,” antwoordde de directeur der vereeniging. „Gij herinnert u wel, welk vreeselijk ongeluk kapitein Möller een maand geleden in de Noordzee overkwam, toen hij op de terugweg was uit Afrika?”

„Zij zijn met ons kostbaar schip naar den bodem van den Oceaan gegaan. Een groote schadepost voor ons!”

„Nu ja,” mompelde een der commissarissen,

„het schip was immers zeer hoog verzekerd; wij hebben daar goede zaakjes mee gemaakt.

„Maar wat kunnen wij doen, welke middelen kunnen wij in het werk stellen om onze grond weer in handen te krijgen?”

„Een negeropstand organiseren!” riep de president-commissaris uit. „De zwarte bandieten kunnen dan de blanke honden doodslaan! En wij wasschen onze handen in onschuld!”

„Ja, uitstekend! Een schitterend idee!” schreeuwden de aanwezigen.

„Dat zal geen gemakkelijk werk zijn, mijn vrienden,” bracht de directeur in het midden. „Ik heb verontrustende tijdingen vernomen van onze terugkeerende agent en ook van kapitein Stolkenborg.

Een Engelsman, een zekere Webster uit Londen — ik herinner mij hem nog zeer goed; hij was persoonlijk bij mij, toen hij land bij ons kocht — heeft van de andere kolonisten het land gekocht en is nu alleen heer en bezitter van onze kolonie!”

„Naar den duivel met dien vervloekten Engelschman!” schreeuwden en raasden de aanwezigen, terwijl zij hun vuisten schudden tegen den afwezigen grondeigenaar.

„Onze agenten hebben reeds beproefd, met gewapende matrozen in Kilambayo te landen,” ging de directeur voort. „Maar de Engelschman belette hun aan land te komen en verbod hun, nu of ooit een voet op zijn bodem te zetten.

„Hij heeft zijn maatregelen goed genomen, want hij heeft zijn land als een vesting versterkt en alle kolonisten tot soldaten afgericht. Hij heeft hen gewapend met geweren en sabels, terwijl sommigen der matrozen beweren, dat zij zelfs de monden van twee kleine kanonnen boven de muren van de omheinde legerplaats hebben zien uitsteken.”

„Wat!” schreeuwde een der heeren, „heeft men ooit van een dergelijke schandelijke brutaliteit gehoord? Is die kerel, die Engelschman, dan krankzinnig? Wat wil de schurk in onze kolonie?”

„Drommels!” riep een andere, „ik reis zelf desnoods naar Afrika en schiet den spitsboef, die ons den toegang tot onze eigen grond verbiedt, neer!”

„Het is op het oogenblik ons eigendom niet!” sprak een onvoorzichtige commissaris, met welke woorden hij zich een storm van verontwaardiging op den hals haalde.

Maar met al hun ruzie maken en vloeken kwamen zij niet veel verder.

Zij trokken als geketende slaven tevergeefs aan hun boeien.

Zij moesten wel inzien, dat zij inderdaad niet meer de eigenaren waren van de kolonie en dat die Webster uit Londen door eerlijken aankoop zijn rechten kon laten gelden.

Zij sloegen nu tot een ander uiterste over en stelden zich aan als wanhopigen.

Maar hoe dan ook, er moest een uitweg gevonden worden.

De Engelschman mocht niet de eigenaar blijven van het kostbare stuk land.

Door geweld of door list — dat kwam er niet op aan — maar hij moest tot elken prijs verjaagd worden.

Eindelijk luidde de president-commissaris op verzoek van den directeur zijn voorzittersbel om stilte te verkrijgen.

„Waarde vrienden,” zoo begon de directeur weer, „ik heb er ernstig over nagedacht en ik hoop, deze zaak tot ons aller tevredenheid in het reine te brengen.

„Ik heb u het volgende voorstel te doen:

„Ik zal met den diamanthandelaar Villard, dien gij allen kent, en met zooveel heeren der commissie van toezicht en de raad van commissarissen, als zich aanmelden reeds morgen naar Afrika vertrekken!”

„Wij gaan allen mee!” riepen de aanwezigen.

De directeur antwoordde glimlachend:

„Uitstekend, waarde vrienden, gaat allen mee!”

„Bravo! Bravo!”

Opnieuw klonk de bel van den voorzitter.

„Wij zullen,” aldus ging van Myendorp voort, „met den Engelschman in onderhandeling treden betreffende het terugkopen der kolonie en door Villard en nog twee deskundigen op dit gebied uit Amsterdam de plaatsen laten onderzoeken, waar de steenen gevonden zijn.”

„Ik ben eveneens bereid om als deskundige op te treden,” riep een der commissarissen, die van beroep professor in de geologie was.

„Aangenomen,” antwoordde de spreker, „onze deskundigen moeten natuurlijk in ons eigen belang het werkelijke resultaat van hun onderzoek alleen aan ons mededeelen en moeten indien hun bevindingen gunstig luiden, den Engelschman een ongunstig rapport uitbrengen, opdat wij het land tegen lagen prijs kunnen terugkopen.

„Vindt dit plan uw instemming?”

Weer klonk een luid „Bravo!” uit den mond der aandeelhouders.

„Heel goed dan,” hernam van Myendorp. „Ik deel U dan tot slot mede, dat wij reeds morgen zullen vertrekken met het Stoomschip „Cycloop”, dat onder bevel staat van kapitein Stolkenberg. Het is, zooals gij allen weet, eerst een paar dagen geleden uit Afrika teruggekeerd, is een onzer beste schepen en heeft gisteren den geheelen dag gebunkerd, zoodat het morgen tot vertrek gereed is. Het oogenblik van vertrek is vastgesteld op één uur na den middag. Het schip ligt, zooals ge allen natuurlijk ook reeds weet, in de haven van Antwer-

pen aan het Steen. Maakt allen, dat ge aanwezig zijt, want er wordt geen minuut gewacht. Dus tot morgen één uur!"

„Tot morgen één uur!" herhaalden de aanwezigen en begonnen met grooten spoed de bestuurskamer te verlaten, daar zij natuurlijk nog eenige schikkingen moesten maken en hunne koffers pakken.

In den tijd van slechts vijf minuten was de kamer ontruimd en traden de beambten onder aanvoering van het vest de kamer binnen, om op te ruimen en de vensters open te zetten, teneinde frissche lucht in het rookerige, benauwde vertrek toe te laten.

ZEVENDE HOOFDSTUK.

List tegen list.

Raffles had intusschen niet stilgezeten.

Met behulp der kolonisten en een aantal aangeworven negers had hij zijn fort nog meer versterkt, zoodat het er thans uitzag als een militaire vesting.

Hekken van planken, voorzien van stevig prikkeldraad, omgaven de wallen en een uit steenen opgetrokken huis met schietgaten bevond zich als een citadel in het midden.

Op dit gebouw wapperde aan een langen stok de vlag der Engelsche natie.

Van een voorbijvarend koopvaardijship, dat aan de reede versch drinkwater en vruchten aan boord had genomen, had Raffles nog twee stukken scheepsgeschut gekocht, zoodat hij thans over vier kanonnen met bijbehorende munitie beschikte.

Deze kanonnen had hij op het platte dak van de citadel achter de borstwering geplaatst.

Dreigend hielden de vier stukken geschut hun vuurmonden naar het strand gericht.

„Als ik er nu lust in had," zei Raffles glimlachend tot Brand, „dan zou ik mij, naar het voorbeeld van den keizer der Sahara, kunnen kronen tot koning van Kilambayo.

„Maar ik gun dit genoeg gaarne aan den directeur der koloniale vereeniging."

„Ik begrijp niet, wat je hier wilt beginnen," antwoordde de aangesprokene, „er heerscht hier een tropische hitte, waarbij een fatsoenlijk mensch het nauwelijks uit kan houden en het is hier zoo vervelend, dat men er bijna krankzinnig van zou worden."

„Je hebt niet geheel ongelijk, mijn beste jongen," lachte Raffles, „maar ik hoop, dat alles spoedig anders zal worden. Vooral ook, omdat mijn voorraad sigaretten weldra uitgeput zal zijn.

„Denk je, dat we hier nog lang moeten blijven?" vroeg nu Brand, die hartelijk naar beschaafde streken terug scheen te verlangen.

„Ik weet het niet, Charly," antwoordde Raffles, „zooals je natuurlijk al lang begrepen hebt, heb ik al deze versterkingen niet voor niets laten aanbrengen. Ik verwacht elk oogenblik een nieuwe lading kolonisten uit Antwerpen en die kunnen, omdat ze natuurlijk door de vorige zending, die teruggekeerd is, inge-

licht zijn, wel goed van wapenen voorzien zijn."

„Ja, dat begrijp ik," hernam Brand, „maar ik begrijp alleen niet, waarom je dezen onvruchtbaren, woesten grond zoo gaarne wilt behouden, dat je er dit alles voor over hebt."

Raffles schudde het hoofd en zei:

„Nee, beste jongen, dat zie je verkeerd in. Ik wil dien grond juist heel erg graag kwijt."

Brand sperde zijn mond open van verbazing.

„En waarom . . ." begon hij.

Maar Raffles legde hem met een gebaar het zwijgen op.

„Ik heb dit alles gedaan, om mijn tegenstanders het idee te geven, dat ik reusachtige waarde hecht aan dezen grond. Ze moeten mij al de moeite en onkosten, die ik er aan besteed heb, vergoeden, terwijl ik bovendien nog een aardig sommetje wil overhouden om de arme kolonisten, die zoo schandelijk bij den neus genomen zijn, schadeloos te stellen. Begijn je er nu wat van te begrijpen?"

Het tweetal stond gedurende dit onderhoud op het dak der citadel en de Groote Onbekende bestudeerde door een verrekijker af en toe den horizon.

„Zie je iets op zee?" vroeg Brand, toen hij bemerkte, dat zijn vriend den kijker niet van de oogen afhield.

Maar deze wenkte hem om te zwijgen.

Met groote aandacht bestudeerde hij den horizon.

Ook de secretaris nam nu zijn prismakijker en tuurde over den Oceaan; na verscheiden minuten ontdekte hij daar, waar hemel en aarde elkaar schenen aan te raken, een dunne, smalle rookwolk.

Geen van hen beiden sprak nog een enkel woord.

Steeds grooter werd de rookwolk, steeds meer naderde het onbekende en eindelijk kon Brand duidelijk onderscheiden, hoe de zwarte romp van een groot stoomschip als het ware uit den Oceaan opdook.

Het vaartuig zette blijkbaar regelrecht koers naar Kilambayo.

Reeds kon Brand nu met het bloote oog op

het schip, dat zeer snel naderde, de Belgische vlag herkennen.

Op dat oogenblik legde Raffles zijn verrekijker neer en sprak op bevelenden toon tot zijn vriend:

„Laat alarm blazen! De Belgen, waarop ik reeds eenige dagen wacht, zijn in aantocht!”

In afwachtende houding bleef Raffles op het platte dak der citadel staan.

Brand had zich in allerijl naar beneden begeven.

Hij snelde naar het plein achter het gebouw en trad de loods binnen, waarin de manschappen verblijf hielden.

Een klein kwartier later waren allen op hun post en de noodige maatregelen genomen.

Bij de kanonnen stonden de artilleristen, welke door Raffles uitstekend waren geoefend. Het geschut was geladen en zij hielden zich gereed om op een enkel bevel van Raffles te vuren.

Op de schansen patrouilleerden de posten en de poort, welke toegang gaf tot het fort en die uit dikke boomstammen was vervaardigd, was gesloten.

Raffles was nu in staat om door zijn verrekijker alle personen, die zich aan dek bevonden van het schip, dat nu aan de reede ankerde, te onderscheiden.

Duidelijk herkende hij de omvangrijke figuur van den directeur der koloniale vereeniging. Het gelaat van den man zag purperrood van hitte en opwindung; hij gesticuleerde druk met zijn dikke handen en scheen op dat oogenblik wel de hoofdfiguur der groep te zijn.

„Zij hebben nog niet de beleefdheid gehad, ons met hun vlag te groeten,” zei Raffles tot zijn mannen, „zendt hun een waarschuwing!”

„Ja, Sir!” lachten de artilleristen en een oogenblik daarna flikkerde een vuurstraal uit de zwarte monding van het eene stuk geschut en de dreigende, dreunende waarschuwend stem uit dien zoozeer gevreesden mond klonk maar al te duidelijk in de ooren van de heeren, die zich aan boord bevonden van het Belgische stoomschip.

Schrik stond op hun trekken te lezen en Raffles lachte luidkeels, toen hij zag, dat de directeur der koloniale vereeniging een onmacht nabij was.

De kapitein van de stoomboot echter had het waarschuwend schot begrepen.

Onmiddellijk gaf hij een zijner officieren een bevel en tot groote voldoening van Raffles werd, volgens zeemansgebruik, de Belgische driekleur drie keer neergehaald.

Raffles beantwoordde dezen groet met de Engelsche vlag en daarop donderde een saluut van zes schoten over het water van den Oceaan.

De directeur der Koloniale Vereeniging dacht niet anders, toen de saluutschoten van

het fort naar hen toe werden gezonden, of het stoomschip zou nu onherroepelijk in den grond worden geboord.

Hij zonk op de knieën en riep luidkeels om hulp.

De diamanthandelaar, die als deskundige de reis had meegemaakt en die vlak naast den directeur stond, bracht hem op de hoogte van de eigenlijke beteekenis der schoten, maar ondanks deze geruststellende woorden keek de directeur met angstige blikken naar het fort en al de overredingskracht der heeren commissarissen van de vereeniging was noodig om hem eindelijk te bewegen, plaats te nemen in een boot, die hem met den kapitein en eenige andere heeren aan land zou brengen.

Aan de kust werden zij opgewacht door Brand.

Deze had zich gestoken in groot tenue van zijn officiersuniform en stond aan het hoofd van zes soldaten, die, als flinke militairen, hun geweer aan den schouder hielden.

In tamelijk gedrukte stemming, door de schijnbaar sterke militaire bezetting der kolonie, zetten de directeur en zijn commissarissen voet aan wal.

Nu bevonden zij zich voor den eersten keer van hun leven op den grond, dien zij in hun dorst naar goud hadden gedrenkt met het bloed van honderden arme slachtoffers.

„Wat wenscht gij in Kilambayo te komen doen?” vroeg Brand op koelen toon.

„Zijt gij de commandant van deze plaats?” vroeg de directeur der Koloniale Vereeniging.

„Nee,” antwoordde Brand, „ik ben zijn luitenant.”

„Dan zou ik den commandant gaarne eens willen spreken,” hernam Van Myendorp.

Brand gaf een zijner manschappen een kort bevel en deze begaf zich naar het fort.

Korten tijd daarna werd de poort geopend en Raffles, te paard gezeten, en gevolgd door een bereden trompetter, naderde de groep der heeren op het strand.

Dadelijk herkende de directeur in den kragnigen ruiter den persoon, die hem te Brussel had bezocht en dien hij toen voor een eenvoudigen, welgestelden burgerman had gehouden.

Op zijn breed gelaat stond de innemendste glimlach te lezen, toen hij op zoetsappigen toon tot Raffles zei:

„Welk een onuitsprekelijk genoeg is het voor mij, mijn waarde vriend, u in zoo goeden welstand in onze kolonie terug te zien! De zegen des hemels heeft u op uw schreden vergezeld en de Voorzienigheid is uwe pogingen tot welslagen gunstig geweest.”

Een ironische glimlach verscheen op het gelaat van Lord Lister, maar hij bedwong deze en vroeg uit de hoogte:

„En wat komt gij nu eigenlijk doen in mijn kolonie?”

„Wij hebben gewichtige dingen vernomen omtrent deze landstreek!” antwoordde van Myendorp, wiens gelaat betrok.

„Wij hebben gehoord, dat gij hier een vondst hebt gedaan van groote waarde en wij zijn hierheen gekomen om als kooplieden te zamen met u te beraadslagen en te onderhandelen.

„Eenige deskundigen zijn met ons mede gekomen en nu zoeken wij u, ons te willen toestaan, de plaatsen, waar de steenen gevonden zijn, aan een nader onderzoek te mogen onderwerpen.”

„En welke bedoeling hebt gij met dit alles?” vroeg Raffles.

„Mijn waarde Mr. Webster,” zei van Myendorp, „ik zou u een voorstel willen doen, dat zeer zeker ook in uw eigen belang is.

„Ik denk, dat gij ons, wanneer wij u een aannemelijken prijs betalen, het land wel weer zult willen terugverkoopen.”

Raffles dacht eenige oogenblikken na en sprak toen op vastberaden toon:

„Als het er op aankomt, komt het voor mij eigenlijk op hetzelfde neer, aan wien ik het land verkoop. Ik zelf heb geen lust om mij veel moeite te geven voor het afgraven van diamantvelden. Daarom heb ik reeds aan de Sullivan-Maatschappij te Londen geschreven.”

Een trek van teleurstelling kwam op het gelaat van den directeur en de commissarissen, die om hem heen stonden. Zij begrepen onmiddellijk, dat het hun niet zou gelukken den grond zoo heel goedkoop terug te krijgen. Maar er bleef nog een straaltje hoop over, daar zij bedachten, dat hetgeen het Sullivan-syndicaat voor den grond zou willen geven, hun dit ook waard moest zijn. Als er ten slotte maar winst werd gemaakt.

„Het is u waarschijnlijk wel bekend,” ging Raffles voort, „dat deze Maatschappij zich bij voorkeur belast met het aankopen van ruwe diamant.

„Maar ik wil mijn diamantvelden niet geheel en al uit handen geven. Ik wensch na een bepaalde koopsom te hebben ontvangen, een aandeel blijven behouden in de opbrengst der velden.”

„Maar dat spreekt immers vanzelf, dat is uw volle recht,” grijnslachte de directeur der Koloniale Vereeniging, wiens bekommernis door de woorden van Raffles nu grootendeels verdwenen.

„Allright!” antwoordde Raffles, „ik zal u naar mijn diamantvelden vergezellen.

Ik maak er u echter opmerkzaam op, dat gij alle diamanten, die gij vindt, aan mij of mijn manschappen moet afgeven.”

De oogen der omstanders glinsterden van hebzucht, toen zij uit Raffles' mond het woord diamanten hoorden.

„Natuurlijk, dat beloven wij u,” antwoordde de directeur der koloniale vereeniging, „ik,

noch mijn vrienden, zullen ons met uw eigendom verrijken. Ik behoeft u hopenlijk niet te verzekeren, dat gij met eerlijke menschen te doen hebt.”

„Met schurken!” dacht Raffles bij zich zelf en hij antwoordde:

„En nu belet niets ons, om dadelijk weer heen te gaan. Laten wij ons dus naar de diamantvelden begeven.”

„Gij spreekt van velden,” sprak de juwelier-deskundige, „hebt gij reeds opgravingen gedaan en zoo ja, hadt gij eenig resultaat?”

„Nee,” antwoordde Raffles, „opgravingen zijn hier nog niet noodig geweest. Daar,” — hij wees met zijn hand naar de woestenij die in den brandenden zonnegloed trillend voor hen lag, — „daar vindt men de diamanten in het zand liggen. Men kan ze zonder eenige moeite oprapen. Wij hebben reeds een rijken oogst binnengehaald.”

Vol belangstelling keken allen naar de brandend heete zandwoestijn.

„Dat is zeer merkwaardig,” zei de juwelier en hij wendde zich tot den professor in de geologie, „kunt gij daarvan een verklaring geven, professor? Ik heb nooit van iets dergelijks gehoord!”

De geleerde rimpelde zijn voorhoofd op zeer gewichtige wijze, nam zijn gouden bril af, wreef de glazen tot zij blonken en kuchte eenige malen veelbeteekenend.

Met vragende blikken verwachtte men het antwoord van zijn lippen en eindelijk antwoordde hij op langzamen, gewichtigen toon: „Ik moet er de volgende verklaring van geven:

De diamanten, die daar in het zand werden gevonden, zijn door een aardbeving of grondverschuiving aan de oppervlakte gebracht. Ik denk, dat zich onder den grond een uitgestrekte mijn bevindt, die niets anders is dan een uitlooper van de mijnen van Randfontein in Zuid-Afrika.”

Brand had met open mond naar de woorden van den professor geluisterd.

Nu werd hem opeens alles duidelijk, nu begreep hij alle geheimzinnigheden van den laatsten tijd!

Hij wist nu, waarom Raffles eenige weken geleden elken nacht naar de woestenij was gereden, waarom hij schijnbaar geheel doelloos de dorre zandvlakte had doorkruist en met steeds onveranderlijk, goed humeur vroolijke operettemelodieën had gefloten.

Daarom had zijn vriend dus in de strongroom van Sullivan nauwelijks een blik overgehad voor de pracht der rijkgeslepen, fonkelende steenen en hadden alleen de grijsbruine, op kiezelsteenen gelijkende, ruwe diamanten hem geïnteresseerd.

Dat was de reden geweest, waarom Raffles zooveel haast had gemaakt om terug te keeren

naar deze woeste, onherbergzame streek, die voor Brand, met den minder scherpen blik in de toekomst, geen enkele beking had gehad.

O, hoeveel moeite kostte het Brand nu, om niet uit te barsten in een onbedaarlijk, hartelijk lachen, vooral toen hij een blik sloeg op den directeur van de koloniale vereeniging en diens nobele vrienden, die zich bijna den tijd niet gunden om adem te halen, bang als zij waren, dat zij de zoo veel belovende diamantvelden niet spoedig genoeg zouden bereiken.

Toen het gezelschap, door Raffles geleid, op de zandvelden was aangekomen, konden onze beide vrienden weldra genieten van een buitengewoon vermakelijk schouwspel.

De directeur der koloniale vereeniging en zijn aandeelhouders lagen op hun weldoervoede buikjes om naar diamanten te zoeken.

Af en toe slaakte een hunner een kreet, ten teken, dat hij een kostbaar edelgesteente had gevonden.

Het kostte den grooten onbekende en diens secretaris de grootste moeite om hun ernst te bewaren.

De Belgische heeren namen niet de minste notitie van de gloeiend heete stralen der zon of van den brandenden dorst, die zich van hen meester maakte.

Het zweet liep hun in dikke droppels langs de verhitte wangen en langs het geheele lichaam.

Met koortsachtige opgewondenheid zochten zij en spoedig had elk van hen een handvol van de kostbare steenen bijeengezameld.

Toen men Raffles de gevonden steenen wilde overhandigen bedankte deze ervoor en bood ze den heeren aan als aandenken aan dezen dag.

„Ginds in de vesting liggen groote zakken vol,” zei hij, „ik heb er meer dan genoeg.”

Met veelzeggende bliken keken de heeren elkaar aan.

Deze vondst overtrof hun stoutste verwachtingen!

Daarop keerde het gezelschap naar Kilambayo terug en nu werd een begin gemaakt met de onderhandelingen.

Raffles eischte tien millioen francs, contant te betalen in geldswaardige papieren en bovendien de helft van de aandelen der nieuw op te richten diamantmaatschappij.

Na lange besprekingen en nadat de heeren hadden ingezien, dat Raffles, ondanks het minder gunstige rapport, dat de diamanthandelaar-deskundige uitbracht omtrent het ge-

halte van de gevonden steenen, niets van zijn eisch liet vallen, stelden zij Raffles in het bezit van een cheque op hun bank.

Raffles nam de cheque in ontvangst en sprak met de heeren af, dat, onmiddellijk nadat hij in het bezit zou zijn van het geld, hij het bewijs van verkoop aan hen zou ter hand stellen.

Voordat tot de terugreis werd overgegaan, gingen de aandeelhouders der koloniale vereeniging nogmaals op hun knieën in het droge zand liggen om naar de waardevolle kiezelsteentjes te zoeken en Brand maakte eenige momentopnamen van hen, om deze gewichtige gebeurtenis in hun leven aan de vergetelheid te ontrukken.

Eenige dagen later keerden Raffles, Brand, Henderson en alle kolonisten aan boord van „De Zeemeeuw” en den lichter naar Europa terug.

Het was drie weken later en de Groote Onbekende zat met zijn trouwen vriend in zijn behaaglijk ingerichte studeerkamer te Londen.

Raffles was bezig zijn vierde sigaret aan te steken, strekte zijn lange beenen daarna weer uit en keek met een glans van voldoening en tevredenheid in zijn oogen naar de blauwe rookwolkjes, die om zijn hoofd zweefden.

Hij dacht aan de tien millioen francs, welke dienzelfden morgen aan hem waren uitbetaald en begon reeds plannen te maken, op welke wijze hij ze het best zou kunnen besteden om den nood en de armoede te lenigen van de kolonisten, die naar hun haardsteden waren teruggekeerd.

Daar klonk plotseling door het ruime, wederig ingerichte studeervertrek een hartelijks schaterlach.

Raffles stond op, liep naar Brand toe en keek over diens schouder heen naar de oorzaak van diens onbedaarlijk lachen.

En daar prijkte op het blad, dat voor Brand op een tafeltje lag, een afdruk van de foto, door hen genomen in de diamantvelden van Kilambayo.

Het plaatje vertoonde met nog eenige andere heeren den directeur der koloniale vereeniging, op zijn buik liggend om diamanten te zoeken.

Ook Raffles schoot in een lachen en zei tot Brand:

„Ik ben nieuwsgierig, wanneer zij den lasten der diamanten, die ik heb weggegooid, eindelijk teruggevonden zullen hebben!”

De volgende aflevering (Nr. 543) zal bevatten:

DE BLAUWE DOOD.

20 Cigaretten

10 Cigaretten

DUBEC No. 4 zonder Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec Cigaretten No. 4 zijn gemaakt van kostbare echt TURKSCHER TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N. V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885